PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número 495 | del 19 al 25 de setembre de 1977 | Preu: 15 pessetes

PROU!

L'actualitat, aquesta setmana, s'ha tenyit violentament de sang i de dol. Un senzill treballador de premsa, Joan Peñalver, ha estat destrossat per l'acció criminal d'uns elements per als quals no trobem cap qualificació més adient que el que ells mateixos, amb irracional orgull, es confereixen: feixistes. Un mort i alguns ferits de molta gravetat se sumen a l'espantós rècord dels qui no poden empassar-se que la gent dels pobles d'Espanya estigui fermament decidida a recobrar la democràcia que també sangonentment, li fou arrabassada.

No té res d'estrany que la premsa, vehicle d'informació, de comunicació, que s'ha negat tossudament a deixar-se emmordassar, que ha contribuït a fer claror al nostre país, sigui el blanc predilecte dels assassins.

Amb un dolor pregon retem homenatge a Joan Peñalver i als ferits per la bomba llençada contra el col.lega "El Papus" i insistim, amb fermesa plena d'indignació, en exigir que siguin desarticulades d'una vegada per sempre les bandes ultres.

Joan Peñalver, descansa en pau.

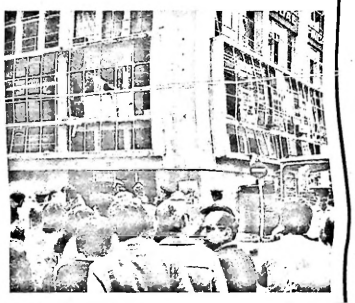

López Raimundo a la Festa de Treball

Generalitat amb control democràtic

"El PSUC no donarà suport a un règim provisional que no tingui en compte les eleccions del 15 de juny"

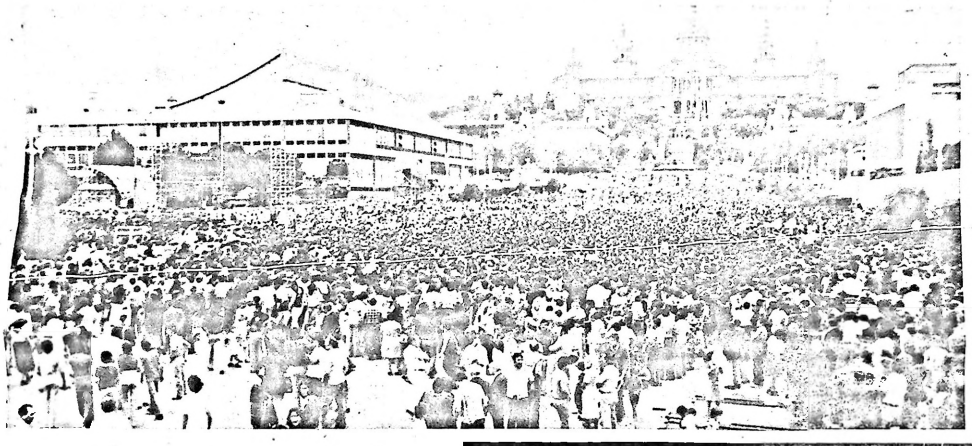

"El PSUC farà tots els esforços perquè la Generalitat provisional sigui una realitat com més aviat millor, però no donarà suport a un règim provisional que no comprengui el reconeixement de les eleccions del 15 de juny com un element determinant". Això va dir el secretari general del PSUC, Gregori López Raimundo, en el míting de diumenge, dia 18, a Montjuïc, en el marc de la Festa de Treball. López Raimundo afegí: "Si la decisió del govern fos promulgar el decret-llei sense acceptar la proposta dels parlamentaris, el PSUC, juntament amb els socialistes i les altres forces democràtiques que mantinguin punts de vista similars, continuarà la lluita per una Generalitat democràtica i farà de les properes eleccions municipals una gran batalla per la ratificació i eixamplament del vot democràtic del 15 de juny".

El míting, del que donem àmplia informació a les pàgines 3 i 4, va constituir un dels actes mes destacats de la Festa de Treball.

(Reportatge sobre la Festa a les pàgines 8, 9 i 16)

SUMARI

En aquest número de TREBALL, el lector hi trobarà, conjuntament amb les seccions habituals:

- *Comissions Obreres: Un programa d'urgències per sortir de la crisi* (pàgina 6)
- *L'assassinat d'Antònia España: Sabadell demana responsabilitats* (pàgina 5)
- *Ordenació del territori: una tasca urgent* (pàgina 10)
- *Tribuna sindical: Les eleccions a la PEGASO* (pàg.10)
- *Les Caixes d'Estalvi: ¿Al servei del poble?* (pàgina 11)
- *Congrés de Cultura Catalana: Final de l'àmbit d'arts plàstiques* (pàgina 12)
- *França, polèmica i negociació: unes relacions preocupants* (Crònica de París a la pàgina 15)

L'única política realista

Un govern de concentració democràtica

Santiago Carrillo, present a la Festa de Treball

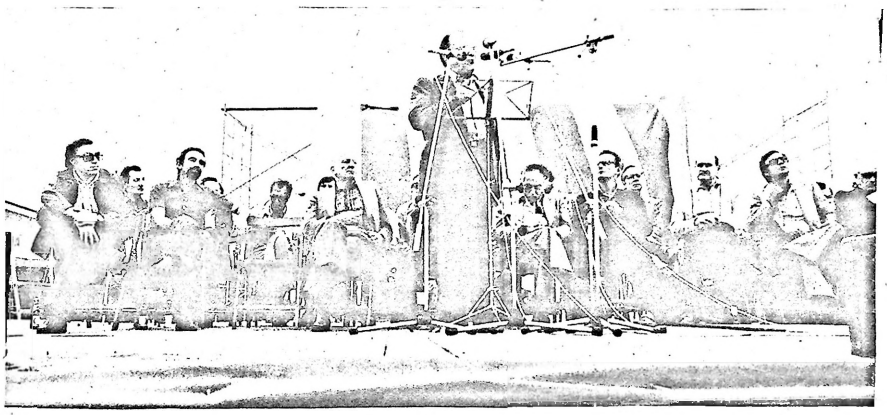

"El govern de concentració democràtica és l'únic que pot emprendre de debò una política de reforma democràtica de les institucions de l'Estat per acabar amb els residus que en aquestes institucions són responsables de moltes de les violències que avui vivim."

Això va dir Santiago Carrillo, secretari general del PCE, en el curs del seu parlament en el multitudinari míting que es celebrà diumenge en el marc de la Festa de TREBALL

(Pàgina 3) (Fotos Jordi Morera)

Un milió i mig de parats (pàg. 11)

Crònica de set dies

Uns bunyols de vent

Un treballador de premsa de Barcelona ha mort víctima d'un atemptat salvatge de clara factura feixista. L'assassinat de Joan Peñalver posa a l'ordre del dia, d'una manera dramàtica i amb la urgència que reclama la mort i la sang, la qüestió central d'aquest país: la consolidació de la democràcia.

No serà fàcil identificar els autors concrets d'aquesta acció criminal, però es tracta d'una tasca fonamental, de quelcom que va molt més enllà d'un simple acte de justícia. Es tracta, com assenyala la declaració unitària de les centrals sindicals de premsa de Barcelona, "d'arribar fins als responsables últims" del que ha passat al carrer de Tallers aplegant entorn d'aquesta tasca totes les forces sanes del país.

L'actualitat política està cada cop més prenyada d'inseguretat i de por, alimentades per la incapacitat manifesta del govern per fer front a les provocacions de l'extrema dreta i a l'activitat, conscientment desetabilitzadora, d'importants sectors del gran capital. Tot un seguit d'esdeveniments i declaracions d'aquesta darrera setmana giren al voltant d'aquesta qüestió. Un diari, "El Alcázar", portaveu legal dels ultres, "sobretot dels militars ultres", es permet la crítica oberta del vicepresident primer del govern, general Gutiérrez Mellado. (No estem, és clar, en contra de la crítica raonada, àdhuc si es tracta d'una jerarquia militar. Però, per a "El Alcázar", l'objectiu és un altre: la provocació mitjançant el descrèdit del general, que doni bel.ligerància als sectors ultres de l'Exèrcit.) El mateix ha fet la junta local de Fuerza Nueva de Toledo, amb propòsits semblants. Mentrestant, el "dossier" Blanco desapareix de la comissaria de policia de Santander i, l'endemà, "El Alcázar" publica documents d'aquest "dossier" que fan referència a una epilèpsia que tingué, de jove, el diputat socialista..

L'extrema dreta —denunciada reiteradament aquests últims dies a Barcelona per les seves provocacions al carrer— exerceix la seva activitat en un context social i econòmic que afavoreix la subversió antidemocràtica. Les referències a la fugida de capitals pel boc gros són ja quotidianes (la darrera, a càrrec del grup Rumasa, insinuada pel diari "El País"). La Borsa, dominada per la gran banca, torna a caure en davallada. I ministres com Garrigues Walker han reconegut aquests dies, abandonant l'optimisme mesurat de fa unes setmanes, que la situació econòmica exigeix mesures d'urgència i actituds de corresponsabilització.

Sense ser exhaustius ni reiteratius, el repàs de l'actualitat, aquestes últimes setmanes, apunta sempre cap a uns mateixos obstacles: la crisi econòmica, "l'impasse" polí-tic, la provocació feixista. En aquest context, la incapacitat del govern per superar l'herència franquista apareix com el principal agent desestabilitzador. Des de la política exterior, condicionada encara per les darreres decisions del dictador (per exemple, l'acord tripartit sobre el Sàhara denunciat dimarts a les Corts per comunistes i socialistes) fins al tema fonamental de l'amnistia, que encara no ha trobat solució malgrat les promeses avançades aquesta setmana per Garrigues Walker i Sànchez Teran.

Els últims esdeveniments són tan poc encoratjadors que els pocs fets positius deis últims dies —sobretot el sí del Mercant Comú a iniciar converses amb Espanya de cara a un procés, llarg i feixuc, d'integració— passen quasi desapercebuts. Perquè, efectivament, totes les esperances dipositades en la democràcia, des de la possibilitat de superar de forma progressista la crisi econòmica fins a jugar un paper digne i pacificador en la política internacional, poden quedar en uns quants bunyols de vent si aquesta democràcia no es consolida de veritat. I per això fa falta que la UCD renunciï al seu protagonisme exclusiu i minoritari (que pretén institucionalitzar, ara, mitjançant un projecte de reglament del Parlament que els comunistes impuganran de ple) i que el govern del país s'eixampli a totes les forces polítiques parlamentàries, seguint una idea que s'obre camí dia a dia i que serà debat tuda properament al Senat, a proposta del grup de senadors "Progressistes i Socialistes Independents".

ANDREU CLARET SERRA

La redacció de "El Papus" després de l'atemptat que costà la vida a Joan Peñalver

treball

REDACTORS I COL.LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció). Miquel Alzu, M. d'Amposta, Antoni B., Andreu Claret, Pere I. Fages, Joaquim G., Gabriel Jaraba, Antoni Lucchetti, Ignasi Riera, Joan Samit, Joan Sanjuan, Albert Presas. Corresponsals: Magda Ballester, Josep Quintanas, Enric de Gràcia, Toni Serra, J.M. Fargas, Carles Teixidor, E.J. Ricart, Manuel Lufs. Confecció: Jaume Ribé. Fotografies: Jordi Soteras Jr., J. Civit i E. Quintana.

Director: Joan Busquet

Edita:PSUC
Imprès a Ingemesa
Cardenal Reig s/n.
Barcelona
Telf:3342000
Dipòsit legal: B 16948-77

No volem cap succedani

L"impasse" no acaba de trencar-se, malgrat que segueix parlant-se d'un acord imminent. Potser quan aquest número de TREBALL arribi a les mans del lector, els dirigents dels partits representats a la Permanent de l'Assemblea de Parlamentaris seran a París per conèixer, per boca del president Tarradellas, la proposta definitiva del govern sobre el decret-llei que restableix la Generalitat. Diuen que el govern ha fet les concesions imprescindibles per tal que els parlamentaris puguin acceptar la seva proposta. Però ningú no es fa il.lusions.

El problema principal rau en la voluntat del govern de no acceptar el paper de control dels parlamentaris elegits el 15 de juny: la Generalitat que proposa no és una Generalitat democràtica. A més, pretén que al Consell Executiu, nomenat pel president (nomenat al seu torn, pel mateix govern), hi hagi els presidents de les Diputacions catalanes.

Ja hem dit que això no podia ser acceptat: no va ser aquesta la decisió del poble el 15 de juny, ratificada massivament a la Diada de l'11 de setembre.

Insistim: la Generalitat democràtica vol dir el retorn del president, la constitució d'un Consell Executiu d'unitat catalana i el control d'aquest Consell per una Assemblea o Diputació provisional que reflecteixi el resultat del 15 de juny. Aquestes són unes exigències mínimes. Si no són ateses, el règim provisional que proposa el govern és inacceptable. Com va dir Gregori López Raimundo al míting de la Festa Treball, *"el PSUC ha fet tots els esforços perquè la Generalitat provisional sigui una realitat com més aviat millor, però no donarà suport a un règim provisional que no inclogui el reconeixement de les eleccions del 15 de juny com un element determinant"*.

Hi ha qui diu que és millor acceptar el decret-llei del govern, que no pas quedar-se sense res. Cadascú que carregui amb la seva responsabilitat. El que nosaltres diem és que allò que el poble vol és una Generalitat democràtica i no un succedani de Generalitat. Per això, com digué també López Raimundo, *"si la decisió del govern fos promulgar el decret-llei sense acceptar les propostes dels parlamentaris, el PSUC, juntament amb els socialistes i altres forces democràtiques que tinguin punts de vista semblants, continuarà la lluita per una Generalitat democràtica, i farà de les properes eleccions municipals una gran batalla per la ratificació i ampliació del vot democràtic del 15 de juny"*.

Les coses clares. No és ara moment d'ambigüitats.

El dit a l'ull

per Ignasi Riera

Contra la impunitat dels assassins

"El dit a l'ull", aquesta setmana, hauria d'acabar dient: "... i després, Martín Villa, s'asseu al silló de cuir, s'afluixa la corbata, encén un havà, i es posa a llegir, tranquil·lament, "El Papus"." Però no m'he sentit capaç de fer conya, quan la mort, la violència, els intents de fer-nos desaparèixer com a poble, tornen a fer acte de presència en la vida pública. Els diaris han hagut d'informar d'una doble actualitat simultània: el funeral per Carles Gustau Flecher, víctima dels intents desestabilitzadors de després de la Diada, víctima també d'uns sistemes repressius utilitzats per les forces d'Ordre Públic, que no convencen i sí que maten, i la bomba contra les edicions Amaika, amb la mort del porter, Joan Peñalver.

Els diaris, també, pregunten com és que en aquest país la impunitat de l'extrema dreta pot ser tan sòlida, qui la finança, qui, des de les esferes del poder, la cobreix, la protegeix.

Quan, pocs dies abans, els sabadellencs es manifestaven, una i altra vegada, per protestar contra l'assassinat brutal d'Antònia España, hi havia crits i pancartes que al·ludien al fet que abans, quan es tractava d'evitar pintades clandestines o que els militants polítics i sindicais escampessin octavilles, la policia municipal, i l'altra, i l'altra, i totes, no paraven de voltar, omplien la nit, no deixaven racons d'ombra. Ara, en canvi, com que només es tracta d'evitar un assassinat d'una noia o una violació d'una menor, ja no val la pena de vigilar...

I mentrestant hi ha qui fa baixar la borsa, i els accents argentins fan esfereir els mateixos amics argentins que han hagut de fugir de l'obra mestra d'un procés de desestabilització.

"El dit a l'ull", aquesta setmana, porta dol. I sent una por solidària amb les noietes que s'organitzen en grups per anar cada matí a la fàbrica, amb els ciutadans que volen ocupar el carrer per fer-ne un clam autonòmic, amb els veïns de la Rambla, víctimes d'uns fantasmagòrics provocadors, que poden, com les revistes d'èxit, repetir tantes vegades com vulguin, davant d'un públic cada cop més acorralat. I una por solidària també amb tots els qui, malgrat les prohibicions, les censures, els tancaments, les multes i les amenaces, volen fer de l'humor un argument més a favor de la democrà-

Un dels actes més destacats de la Festa de Treball que va tenir lloc dissabte i diumenge al Parc de Montjuïc, va ser el míting en el qual van intervenir Gregori López Raimundo i Santiago Carrillo, secretari general del PSUC i del Partit Comunista d'Espanya, respectivament. El primer d'ells va fixar la posició del PSUC davant el projecte de decret-llei de restabliment de la Generalitat. El segon es va referir a la proposta comunista de govern de concentració democràtica i va explicar quina hauria de ser la política d'aquest govern.

El lector trobarà en aquesta pàgina i la següent una àmplia referència d'ambdós dscursos, així com la salutació que la president del Partit Comunista d'Espanya, Dolores Ibàrruri, que no va poder assistir a la festa, va adreçar als qui hi eren presents.

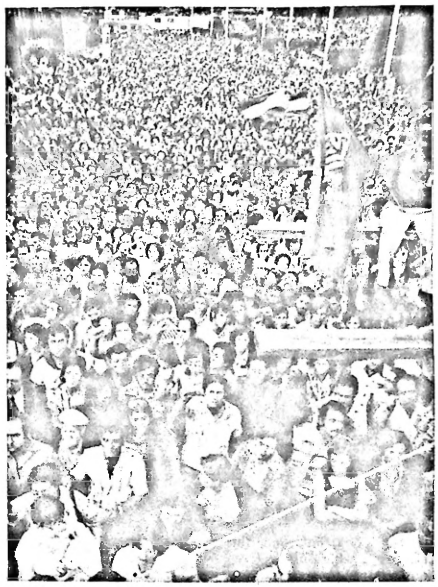

Més de cent mil persones al míting de la Festa de Treball (Foto: E. Quintana)

Gregori López Raimundo

La Generalitat: cal que sigui democràtica

«El reconeixement de les eleccions del 15 de Juny»

"El PSUC ha fet, fa i farà tots els esforços que calgui perquè la Generalitat provisional sigui una realitat com més aviat millor, però no prestarà suport a un règim provisional que no comprengui el reconeixement de les eleccions del 15 de juny com un element determinant." *Això va dir Gregori López Raimundo al míting de diumenge a Montjuïc, en el marc de la Festa de Treball. El secretari general del PSUC va afegir:* "Si la decisió del govern fos promulgar el decret-llei tal com està, és a dir, sense acceptar la proposta que els parlamentaris han fet al govern, el PSUC, juntament amb els socialistes i les altres forces democràtiques que mantinguin punts de vista similars, continuarà la lluita per una Generalitat democràtica, i farà de les properes eleccions municipals una gran batalla per la ratificació i eixamplament del vot democràtic del 15 de juny."

Amb això, López Raimundo fixava amb claredat la posició del PSUC davant "l'impasse" evident de les negociacions amb el govern per restablir la Generalitat. Un discurs clar i precís, sense cap ambigüitat.

UN CONSELL DE LA GENERALITAT D'ÀMPLIA UNITAT

"El rebuig del govern en acceptar el paper de control dels parlamentaris elegits els 15 de juny, qualssevol que siguin els arguments en els quals recolzi —va dir el secretari general del PSUC—, comporta el proposit de desconèixer el resultat de les eleccions que, contràriament al que s'ha esdevingut a d'altres parts, varen donar la majoria a socialistes, comunistes i a l'Entesa dels Catalans. El PSUC no pretèn avui fer cap nou Front Popular. Preconitza per a Catalunya un Consell de la Generalitat d'àmplia unitat, de la unitat que hem propugnat i mantingut durant tots aquests anys i que avui expressa la Permanent de l'Assemblea de Parlamentaris; i per a Espanya, el govern de concentració democràtica que ha proposat en la darrera sessió del Congrés dels Diputats el secretari general del PCE, Santiago Carrillo. A Catalunya, l'únic govern democràtic possible és un Consell d'unitat catalana que tingui en compte el resultat de les eleccions. Això és, de més a més, indispensable perquè la Generalitat restaurada pugui ser un començament de poder popular, que serveixi Catalunya, el seu poble, i no pas interessos aliens." I va afegir: "Qualsevol que sigui el resultat de la negociació en curs amb el govern al voltant de la instauració de la Generalitat provisional, cal que el poble continuï dempeus, que, com ja va fer l'11 de setembre, manifesti cívicament la seva voluntat d'aconseguir l'autogovern a què té dret i en el qual s'expressa alhora la seva solidaritat amb els altres pobles d'Espanya."

UNA POSICIÓ CONSEQÜENT

Aquesta posició és conseqüent amb la mantinguda pel PSUC al llarg de la seva història: "El PSUC va ser a la guerra el més decidit defensor de les institucions autonòmiques de Catalunya i va lluitar tenaçment i abnegadament sota la dictadura, alçant la bandera de la recuperació de l'autonomia a partir dels principis i institucions configurats en l'Estatut de 1932, que vàrem defensar la majoria dels partits en la campanya electoral."

A favor d'aquests objectius es va pronunciar el poble català el 15 de juny i per aquests objectius continua lluitant avui el PSUC. Per això "el PSUC no pot admetre que el govern intenti desvirtuar el caràcter de la Generalitat prenent-li la dimensió fonamental, és a dir, el seu caràcter d'autogovern democràtic del poble català, expressió de la sobirania nacional de Catalunya, per convertir-la en una mena de supergovern civil, responsable únicament davant del govern."

passa a la pàgina següent

L'avinguda de Maria Cristina, plena de gom a gom

L'única opció responsable

Un govern de concentració democràtica

Discurs de Santiago Carrillo a la Festa de Treball

"El govern de concentració democràtica és l'únic que pot emprendre de debò una política de reforma democràtica de les institucions de l'Estat per acabar amb els residus que, en aquestes institucions, són responsables de moltes de les violències que estem vivint avui a la via pública" va dir Santiago Carrillo en el curs del seu parlament en el multitudinari míting que se celebrà en la Festa de Treball.

Abans, poc després de saludar la festa d'una publicació que "durant anys difícils i dolorosos fou l'única veu a Catalunya que, impresa en català, anunciava els dies de la llibertat", el secretari general del PCE es referí a la resposta unànime de Catalunya a la Diada Nacional. "L'11 de setembre, tot Espanya ha seguit amb emoció el gest cívic de Catalunya reclamant dempeus, amb energia i amb responsabilitat, el seu dret a l'autonomia, a la seva Generalitat. Jo us vull dir —afegí— que els pobles de la resta d'Espanya estan amb vosaltres. Comprenen la vostra exigència que aquesta Generalitat provisional no sigui una governaduria civil de Catalunya sinó una Generalitat autèntica, amb el suport del poble català i responsable davant del mateix poble."

Pel que fa a la política a nivell de l'Estat, Carrillo es referí a la postura dels comunistes explicitada darrerament a les Corts. "En aquest debat —digué en al.ludir a la controvèrsia que respecte al "cas Blanco" es produí al Congrés de Diputats— nosaltres hem dit que la qüestió no és canviar només un ministre de l'Interior del Centre per un altre ministre de l'Interior del Centre que potser seria igual o pitjor que aquest que tenim ara. La qüestió és canviar la política, la qüestió és que hi hagi en aquest país un govern que no sigui només el govern dels banquers i dels grans d'Espanya. La qüestió és que la classe obrera —que aquests senyors s'han acostumat a veure tota la vida als seus peus, als peus dels seus cavalls— estigui també al govern."

Els aplaudiments que esclataren en tota l'amplada i llargada del passeig de Maria Cristina varen continuar en referir-se Carrillo a l'única alternativa que hi ha al govern minoritari de la UCD: "El govern de concentració democràtica que els comunistes propugnem."

El secretari general del PCE va ésser exhaustiu en retratar quina hauria d'ésser la política d'aquest govern. "Aquest govern podria establir una autèntica llibertat sindical, que encara els treballadors tenen a mitges. Una llibertat sindical que comenci a l'empresa mateixa. Aquest govern podria fer una política capaç de resoldre —naturalment, no en un dia sinó en un període— els problemes que la crisi planteja. I, en primer lloc, hauria d'ocupar-se d'aquest milió i mig de parats que hi ha al nostre país. Aquest govern hauria de fer una política de protecció a la petita i mitjana empresa. Hauria de fer pagar de debò als grans financers i als gran capitalistes que, tot just que s'ha anunciat una reforma fiscal modesta, més modesta que la que existeix en altres països capitalistes, clamen al cel com si els estiguessin escorxant vius." També seria missió d'aquest govern "acabar amb la vergonya que en regions d'atur, com Andalusia i Extremadura, mentre que els obrers agrícoles estan a les places esperant feina, hi hagi latifundis enormes que no són conreats o que estan mal conreats."

També entra dins del programa d'aquest govern proposat pels comunistes —i que Carrillo, a la roda de premsa celebrada el dia abans, havia dit que començava de ser acceptat per diputats del PSOE i de la mateixa UCD— "abordar el problema d'omplir Espanya d'escoles i de centres d'ensenyament; d'organitzar una sanitat i una seguretat social efectiva que protegeixi la salut dels ciutadans d'aquest país.

" Si per això cal fer sacrificis, si es tracta de la llibertat i d'assegurar un sistema econòmic més just, els treballadors estan disposats a fer sacrificis a condició que els facin primer els qui estan en millors condicions."

A propòsit d'una hipotètica sortida de la crisi, diferent a aquesta, Carrillo, després de qualificar de ficció el fet de dir que "tal partit o tal altre és una opció política al Centre", va dir que no hi ha cap altra solució. "Avui com avui no n'hi ha. I a qui ens pregunta perquè no elaborem una política de l'esquerra, nosaltres contestem que avui l'única política possible de l'esquerra és el govern i la política de concentració democràtica. Avui no n'és possible d'altra. D'aquí tres o quatre anys probablement ho serà, però avui l'esmentada és l'única política d'esquerres real al nostre país.

"Hi ha qui diu —subratllà— que no vol anar al govern perquè anar al govern el desgastaria; però per què els han votat? ¿Perquè conservin la seva virginitat política o perquè s'arromanguin i es posin a la feina i facin allò per què els electors els votaren? Si nosaltres haguessim tingut no 118, només 60 diputats, a hores d'ara hi hauria un govern en el qual seria present la classe obrera."

Tant en començar el seu parlament com en acabar-lo, Santiago Carrillo va indicar que no ens trobem encara en una democràcia en el sentit ple de la paraula. "Aquesta democràcia està en període de formació, de creixença, i si la classe obrera no pren en la seva gestió el paper que li correspon i ho deixem tot a les mans de banquers i d'empresaris, aquesta democràcia pot acabar tornant d'on va venir, tornant altre cop a una dictadura."

Les últimes paraules del secretari general del PCE van ser una ampla salutació a tots els assistents, plena d'emotivitat: "Catalans! Bascos! Andalusos! Extremenys! Gallecs! No importa quina sigui la vostra terra. Els comunistes som germans, lluitem per la mateixa causa, per la causa de la llibertat i el socialisme, per la causa de la fraternitat humana. I encara que no hàgim parlat mai entre nosaltres, encara que no ens hàgim vist mai, és com si ens haguéssim conegut de tota la vida. Perquè la nostra causa és la mateixa; perquè el nostre ideal és el mateix, i perquè triomfarem tots plegats amb el nostre poble."

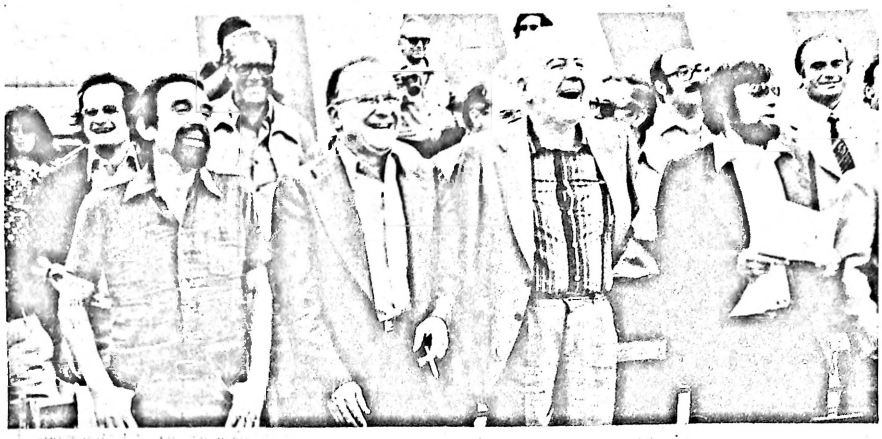

Gregori López Raimundo

Un Consell de la Generalitat d'ampla unitat

ve de la pàgina anterior

UNA GENERALITAT DEMOCRÀTICA

"El PSUC entén —va subratllar López Raimundo— que la Generalitat per la qual el poble de Catalunya lluita des de fa gairebé quaranta anys, per la qual va votar el 15 de juny i es va manifestar massivament el darrer 11 de setembre, significa el retorn del President, la constitució d'un Consell Executiu provisional i el control d'aquest per una Assemblea o Diputació provisional que reflecteixi el resultat electoral del 15 de juny, *és a dir: una Generalitat que fongui la legitimitat* històrica amb la legitimitat sortida de les eleccions."

Va explicar la negativa del PSUC a acceptar que el projecte de decret-llei proposat pel govern pretengui incloure en el Consell Executiu provisional de la Generalitat els presidents de les Diputacions, designats amb el dit a partir de les lleis i pràctiques anteriors, "proposta que, segons la premsa d'ahir, rebutgen els propis interessats, i, sobretot, rebutgem que la Generalitat que es projecta instaurar no comprengui un Parlament o Diputació General provisional que exerceixi el control de l'Executiu, sense la qual cosa el règim transitori que s'anuncia no tindria la seva base de suport en la voluntat del poble català sinó en les decisions del govern."

EL PAPER DE "TREBALL"

El secretari general del PSUC havia començat el seu discurs referint-se al paper de TREBALL. "El nostre valent periòdic, nascut amb la guerra civil —va dir— , va estar, des dels seus orígens, a la primera línia del combat contra els militars sublevats, propugnant la mobilització i la unitat del poble català al servei de la lluita contra el feixisme, en defensa de la República i de l'autonomia catalana que el feixisme es proposava de destruir. Després, des de la clandestinitat a què va portar la derrota, TREBALL fou la publicació catalana més regular i combativa, la que, a Catalunya, va donar una contribució més important a l'organització de la resistència popular al poder dictatorial i de la contraofensiva que menaria a l'actual situació de transició cap a la recuperació de l'autogovern per a Catalunya i d'un règim democràtic per al conjunt dels pobles d'Espanya."

"En veure reunits aquí milers de veterans de la lluita antifranquista amb desenes de milers de joves que s'incorporen ara al combat per la llibertat —va afegir—, és impossible no recordar que això es deu, en bona part, a l'esforç de molts que varen caure en el camí, que varen fer possible amb el seu sacrifici que TREBALL sortís i es difongués en les condicions més difícils, que varen iniciar la reconstrucció o la naixença de les organitzacions i moviments obrers i democràtics protagonistes dels canvis actuals."

PER UN GOVERN DE CONCENTRACIÓ

López Raimundo es va referir a les eleccions del 15 de juny, que "sentenciaren, de manera inapel.lable, la mort del règim dictatorial i obriren pas a una situació distinta, que pot menar i ha de menar a la construcció d'un règim democràtic" i va subratllar la circumstància que aquest canvi s'hagi produït sense que hi hagués una ruptura prèvia de l'aparell estatal franquista, "la qual cosa fa —va dir— extremadament difícil el desenvolupament i consolidació de la democràcia, que només s'aconseguirà a través d'una lluita persistent i unida de totes les forces que han fet possible el 15 de juny.

"A escala de tot Espanya —assenyalà— , la unitat es decisiva per elaborar ràpidament una constitució democràtica i adoptar mesures urgents i enèrgiques per posar remei a la desocupació i a la inflació, per frenar el tancament d'empreses i els expedients de crisi, per evitar la ruïna del camp i de la pesca, de la petita i mitjana empresa, per promoure la reactivació econòmica indispensable per crear nous llocs de treball. Cal la unitat per promulgar l'amnistia total, per garantir el ple exercici de les llibertats democràtiques, per posar fi a les provocacions de carrer i a les criminals actuacions de certs elements de les forces antidisturbis, que l'11 de setembre feriren de mort Carles Gustau Frecher. Cal la unitat per donar satisfacció a les justes demandes de les nacions i regions d'Espanya."

I va explicar tot seguit l'alternativa dels comunistes: "La situació del país i el fet que no hi hagi un partit que tingui majoria a les Corts exigeixen imperiosament la constitució d'un govern de concentració democràtica, que apliqui un programa pactat entre totes les forces representades al Parlament, que pugui tenir el suport dels diferents sectors socials del país. Si no, la situació es pot agreujar fins a extrems que podrien afavorir els designis dels qui desitgen el retorn enrere i fan tot el que poden per enfonsar la naixent democràcia."

López Raimundo va dir, a l'acabament del seu discurs: "Gràcies altre cop per la vostra presència i pel vostre suport a TREBALL i al PSUC, que lluita i lluitarà fins a la fi per fer realitat els seus compromisos electorals amb els treballadors i amb el poble de Catalunya."

Salutació de «Passionària»

"No tardaré a estar entre vosaltres"

Salutació —gravada en cinta magnetofònica— de Dolores Ibàrruri, president del Partit Comunista d'Espanya, a la Festa de Treball.

"Amb moltíssima emoció, i després de 40 anys de lluita, no exempts de penes i nostàlgies, jo et saludo, poble català, en aquesta grandiosa concentració democràtica, en aquesta festa popular que tant contribuirà al refermament de Catalunya, a restablir tots els vostres drets nacionals, la vostra autonomia, la vostra Generalitat. I permeteu-me destacar la comunitat de lluita i objectiu de l'entranyable poble basc amb el gran poble català.

"Saludo molt afectuosament els meus camarades comunistes, que tant han patit i lluitat pels drets de la classe obrera i per les llibertat de tots els catalans. El meu fervent desig hagués sigut trobar-me entre vosaltres en aquesta fraternal festa democràtica i nacional de Catalunya; però estigueu segurs, estimats amics catalans, que no tardaré molt a trobar-me entre vosaltres, en aquesta meravellosa terra catalana que tant ha significat i significa per al futur del nostre país".

El paper de "Treball"

Ferm defensor de les llibertats

El nostre director que va presentar l'acte, va començar agraint la presència dels assistents a la Festa i es va referir seguidament a la matèria de TREBALL "una matèria —va dir— que és un testimoni irrefutable de fidelitat a la classe obrera i una penyora incontrovertible de catalanitat. Un testimoni de lluita i de combat per les llibertats i per la llibertat del nostre poble. Un testimoni escrit amb l'esforç immens i, tantes vegades, amb la sang de milers de combatents i de herois anònims."

Va retre homenatge a la memòria de Joaquim Puig i Pidemunt i a tots "els qui, impressors, distribuïdors i lectors, han estat els protagonistes de TREBALL"; ais qui, aquests anys, han fet premsa clandestina.

Explicà el propòsit de TREBALL "d'assolir la veracitat i la credibilitat públiques imprescindibles per esdevenir un autèntic mitjà de comunicació de masses, per recuperar plenament el lloc específic que li correspon en la vida política i en la premsa catalanes, al costat del conjunt de mitjans de comunicació de Catalunya i dels professionals de la informació demòcrates, la tasca ingent dels quals ha contribuït destacadament a la conquesta de la democràcia."

Joan Busquet va saludar, finalment, l'esforç de la gran majoria de periodistes catalans i va dir-los "que en el PSUC i en el seu òrgan central TREBALL trobaran sempre els més ferms defensors de les llibertats d'informació i d'expressió, imprescindibles perquè la democràcia i el socialisme siguin una democràcia i un socialisme autèntics i no caricatures de democràcia i de socialisme."

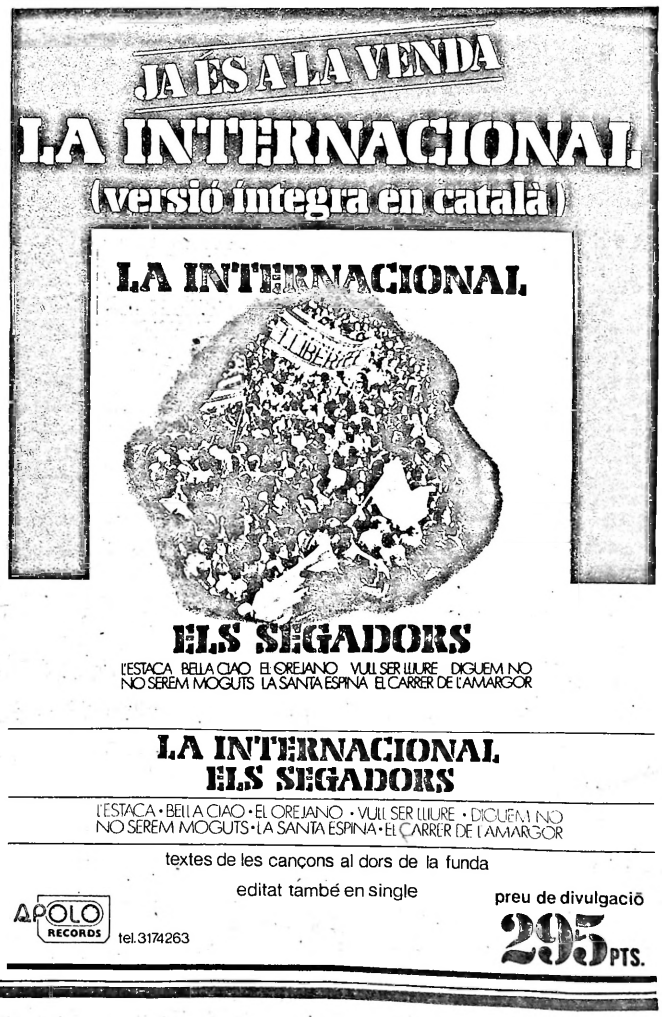

LA INTERNACIONAL
ELS SEGADORS

L'ESTACA • BELLA CIAO • EL OREJANO • VUIL SER LLIURE • DIGUEM NO
NO SEREM MOGUTS • LA SANTA ESPINA • EL CARRER DE L'AMARGOR

textes de les cançons al dors de la funda

edita també en single

APOLO RECORDS tel.3174263

preu de divulgació 295 PTS.

L'atemptat contra «El Papus»

Bomba contra la democràcia

La violència criminal, el feixisme més descarat actuant amb la seva única arma possible —el llenguatge de les bombes, dels morts, de la por— s'ha encegat aquesta vegada amb la publicació barcelonina "El Papus". L'atemptat comès contra aquesta revista dimarts dia 20 ha donat el tràgic balanç d'un mort, Joan Peñalver, porter de l'edifici, i una vintena de ferits, dos d'ells greus. Els companys de "El Papus", com els d'altres publicacions, havien estat amenaçats reiteradament per l'extrema dreta. Finalment, i per dissort, l'amenaça es convertia en realitat. Si el paquet que contenia la fatídica bomba hagués arribat uns minuts abans a la redacció de "El Papus", els morts podrien comptar-se avui per desenes, ja que hi havia una reunió plenària de tots els redactors i col.laboradors de "El Papus", "Party" i "El Cuervo". El bany de sang hauria estat complet. Els propòsits desestabilitzadors més reeixits.

Què es pretén amb un atemptat contra "El Papus", o contra qualsevol altre mitjà d'informació? Queda clar que hi ha dos propòsits, íntimament units, per als criminals feixistes: d'una banda *"contribuir a crear un clima de desequilibri i de terror"* com assenyalava el comunicat de condemna fet públic pel PSUC. És a dir, crear les condicions propícies per a una involució emparada en la "necessitat" de defensar la "llei" i l'"ordre", de posar fre al "caos" ciutadà. Això és el que volen els nostàlgics del passat. Imposar-nos la *seva llei*, el *seu ordre* i han de recórrer, per això, a atemorir un poble que, recent sortit de la dictadura, comença a fer les primeres passes en una situació democràtica encara difícil i incompleta, i que s'enceta en el bell mig d'un moment econòmic extraordinàriament difícil. En aquest sentit, l'actuació d'elements provocadors a Barcelona, no pot deslligar-se de l'atemptat contra "El Papus". Es vol crear un clima de violència que faci impossible la democràcia, que faci impossible l'autonomia, que generi, a la vegada, respostes crispades de l'esquerra, que ens emboliqui tots plegats en l'espiral de la violència. Però hi ha un altre element a considerar: l'atemptat contra un mitjà d'informació —que *"atempta directament contra la llibertat d'expressió"*, com assenyala l'esmentat comunicat del PSUC— és un intent inútil de fer callar la premsa, la ràdio, d'impedir que els mitjans informatius siguin una eina de denúncia no solament de velles corrupteles sinó dels propis intents de desestabilització que protagonitzen determinats personatges amb afany conspirador i que no són precisament els qui posen les bombes o es mouen per les Rambles o la plaça de Catalunya. Els periodistes i tots els treballadors de la informació, tots sense distinció de categories laborals, no cauran en la trampa del silenci. "No ens faran callar" era un dels crits i de les consignes més repetits en la manifestació de protesta que congregà 6.000 treballadors de premsa, ràdio i TV i nombrosos ciutadans de Barcelona, dimecres 21 a la tarda. La ferma actitud de les centrals sindicals, l'acció solidària de tots els treballadors de premsa i ràdio —i de les redaccions de TV— és la millor garantia que el feixisme no podrà fer callar la veu de les reivindicacions populars, la veu profunda de tot un poble que no vol retrocedir. La simpatia amb què la població ha acollit la vaga de diaris i d'emisores de ràdio de Barcelona en senyal de protesta és prova ben palesa d'aquest sentiment unànime de defensa d'una premsa lliure al servei de la democràcia.

Les autoritats tenen a les seves mans, ara, una greu responsabilitat. De cap manera no es pot admetre que el "cas Papus" quedi arxivat com tants altres atemptats. Després de les declaracions de principis del governador, cal una actitud urgent, sense embuts, per desemmascarar els autors del criminal atemptat. *"El PSUC reclama amb vehemència que les autoritats facin tot el necessari i amb diligència per assolir els fets i detenir els causants de l'atemptat perquè respongui davant de la justícia"*. Aquest és un sentiment unànime. Una exigència ciutadana que afecta tot el govern i molt en especial el ministre de l'Interior Sr. Martín Villa. Estem esperant.

CARLES FORTUNY

Els diaris de Barcelona del 21 de setembre publicaren el següent editorial col.lectiu, amb motiu de l'atemptat del carrer de Tallers:

Barcelona i Catalunya restaren consternades ahir després del criminal atemptat als locals d'Editorial Amaika, seu de les revistes "El Papus", "Party" i "El Cuervo", en el qual va perdre la vida el conserge de l'edifici i resultaren ferides altres persones.

Com en ocasions anteriors després de fets d'aquesta mena, diversos mitjans informatius han rebut trucades per les quals algunes organitzacions de trajectòria terrorista han reivindicat els fets. En cada cas, i també ara, la premsa democràtica ha mostrat la seva unànime reacció de condemna per uns fets criminals que impliquen unes tàctiques absolutament allunyades de poder contribuir a la convivència ciutadana.

Els atemptats d'extrema dreta i esquerra, avui, tenen l'objectiu comú de barrar el pas al procés democràtic que s'ha iniciat al nostre país. N'hi ha prou amb un cop d'ull a allò que ha estat el darrer mes per adonar-se que, des de determinats sectors d'extrema dreta, es pretén crear un clima d'intranquil.litat que impedeixi la consolidació de la democràcia. Alguns cops adopta la forma de manifestacions de carrer incontrolades, mai nombroses, amb l'objectiu de sembrar la por als carrers de la ciutat. Però els intents desestabilitzadors de la realitat espanyola no adopten sempre la forma del pur terrorisme sinó que, en aquesta línia, també hem de constatar fets paral.lels com les sospitoses caigudes verticals de la Borsa, alguns expedients de crisi poc justificats a determinades empreses i certes campanyes a cau d'orella, molt difoses en determinats medis, que ens recorden allò que foren les famoses vagues xilenes de les cassoles abans del cop d'Estat. Al capdavall, tot això sembla que forma part d'una operació de vasta envergadura que no atempta solament contra l'estabilitat del Govern sinó contra els fonaments mateixos de l'Estat Democràtic.

Es obligació del Govern que ha dirigit la transició fins als moments actuals, no solament garantir la tranquil.litat dels ciutadans sinó també salvaguardar els avenços obtinguts i consolidar fins al final el procés democràtic. Per això sorprèn que continuïn en la impunitat diverses organitzacions de signe diferent que, en repetides ocasions, han reivindicat fets terroristes com el que avui ens ocupa. Per què no han estat desarticulades?, qui són els seus dirigents?, qui les finança? qui les ajuda, per acció o per omissió?

L'autèntica democràcia no es tradueix solament en boniques i suggestives declaracions de principi. En el nostre cas cal, de més a més, ja que partim d'un estat autocràtic, extirpar dins i fora de l'Administració les possibles estructures dictatorials que encara sobreviuen en l'actual període. El ciutadà exigeix que en aquests moments les Forces d'Ordre Públic, tan eficaces durant l'època franquista a l'hora d'ofegar qualsevol brot d'heterodòxia, mostrin aquella mateixa efectivitat per neutralitzar els enemics de la democràcia, que avui ho són també de la Corona.

La gravetat dels fets fa que el problema transcendeixi de la competència del ministeri de l'Interior per esdevenir un autèntic problema de govern. Si aquest no adopta postures fermes i eficaces, pot veure com el país entra en una indeturable espiral de violència, en una argentinització *que semblen propiciar els qui sospiren amb nostàlgia per situacions anteriors.*

No és pas casualitat el fet que Barcelona hagi estat escollida en aquests moments com a punt neuràlgic de l'escalada terrorista. Si vam haver d'enregistrar fets semblants a Madrid durant les dates anteriors al referèndum i a les eleccions, ara s'esdevenen ací, quan Catalunya és a punt d'obtenir, properament, una Generalitat provisional que seria una passa important devers la devolució de les seves institucions autonòmiques. Si el referèndum va ser la porta d'accés cap a la democràcia, la Generalitat, sens dubte, significa una fita important cap a la seva consolidació. Només això explica que les forces extremistes interessades a frenar aquest procés l'intentin dinamitar amb tan miserables recursos.

Cal pensar que l'objectiu d'aquesta acció criminal ha estat una empresa periodística perquè la llibertat de premsa, amb la pluralitat d'opinions que això propicia, és un element fonamental de l'autèntica democràcia. Per això, col.lectivament, els diaris de Barcelona condemnem tals fets terroristes i exigim mesures eficaces de govern per descobrir-ne els culpables i acabar amb aquesta greu situació que amanaça el país.

Filar prim

L'Assemblea de Catalunya

L'Assemblea de Catalunya, un dels primers organismes unitaris de l'època de la clandestinitat, està en crisi. El mateix fet que s'hagi allargassat la seva supervivència fins avui demostra la seva forta implantació en els anys de lluita unitària contra la Dictadura i la gran tasca que totes les organitzacions democràtiques catalanes van fer des de l'Assemblea. Però ja fa mesos que la situació ha canviat i està canviant.

En la nova situació política, creada pel complex procés de conquesta de la democràcia, hem passat, les forces polítiques, de la clandestinitat a la legalitat, de la legitimitat funcional a la legitimitat democràtica, de les mobilitzacions d'avantguardes conscienciades a creixents mobilitzacions populars, de la tasca d'oposició sistemàtica a la possibilitat d'ésser alternativa i d'exigir la parcel.la de govern que ens correspon com a representants de les classes populars.

Certament, encara no s'han aconseguit, en tota la seva plenitud, els quatre punts de l'Assemblea de Catalunya, però s'ha produït un gran avenç en aquella direcció i disposem ja de nous instruments polítics unitaris que potencien el combat democràtic. La política passa per un nou marc qualitativament i quantitativament diferent.

Es per això que no té gaire sentit intentar perpetuar l'Assemblea de Catalunya quan es produeixen mobilitzacions tan massives com la del darrer 11 de setembre; quan el debat polític s'ha traslladat a les Corts de l'Estat, a l'Assemblea de Parlamentaris i a tots els sectors ciutadans mitjançant nombrosos instruments de comunicació; quan la representativitat política s'expressa a través del vot de milions de ciutadans que participen a la gran mobilització de la campanya electoral i que el passat quinze de juny elegiren els seus representants; quan, en definitiva, la unitat democràtica cristal.litza en fórmules tan reeixides com l'Entesa dels Catalans, que porten amb gran força davant del nostre poble la reivindicació de l'amnistia, de les llibertats i de l'Estatut, i el poble els dóna el seu aclaparador suport.

Perpetuar l'Assemblea només pot interessar els qui facin servir un radicalisme verbalista davant el fet electoral i democràtic, *els mateixos qui representin opcions* grupusculars absents de les lluites polítiques i socials, sense implantació popular, els qui vulguin instrumentalitzar l'Assemblea com la darrera plataforma per exercir el seu protagonisme polític, i, de vegades, des de la mateixa, exigint un lloc a les tan criticades institucions democràtiques formals. Aquesta forma de treball polític unitari seria un engany democràtic que permetria elaborar decisions sense cap relació amb la legitimitat popular, i es podrien repetir els absurds que ja es produïren al si de la Comissió de l'Assemblea de Catalunya en què un 5 per cent del vot del poble de Catalunya pretenia imposar-se, per majoria funcional, al 80 i escaig per cent.

La unitat democràtica passa ja per l'Assemblea de Parlamentaris o per les altres fórmules polítiques que s'inscriuen en el nou marc d'avenç cap a la consolidació de la democràcia. La unitat democràtica s'ha de mantenir a l'entorn dels objectius de recuperació d'unes institucions d'autogovern, en concret ara d'una Generalitat vertaderament política, de les llibertats sense exclusions i de l'amnistia; al combat constituent, a les negociacions, a les mobilitzacions populars per aquells objectius, i, sobretot, en la perspectiva de les eleccions municipals. En aquestes darreres és molt possible que una gran entesa unitària reculli i sintetitzi altra vegada les aspiracions del nostre país.

RAFAEL RIBO

L'assassinat d'Antònia España

Sabadell demana responsabilitats

Antònia España tenia 16 anys. Vivia al barri sabadellenc de Can Rull i aquell dia 15 de setembre, a dos quarts de cinc del matí, es dirigia caminant —en aquella hora encara no funcionen els autobusos— a la feina. Fou aleshores quan algú l'agredí sexualment i li provocà nombroses ferides, que li causaren la mort.

Aquest crim horrible ha trasbalsat tot Sabadell i més enllà. La sensibilitat estava a flor de pell —en les darreres setmanes s'havien produït un seguit d'agressions, entre elles la violació d'una alumna del col·legi Ribot i Serra— i el poble de Sabadell esclatà.

El mateix dia, al vespre, unes vuit mil persones es concentraren davant l'Ajuntament per exigir responsabili-

(passa a la pàgina següent)

Sabadell: vuit mil persones al carrer

L'ASSASSINAT D'ANTÒNIA ESPAÑA

Sabadell al carrer

(ve de la pàgina anterior)

tats. Representants de les entitats, associacions i partits feren acte de presència a la casa de la vila. Entre ells, s'hi trobava el diputat del PSUC, Antoni Gutiérrez. Hom demanava justícia, però també mesures que impossibilitin que actes d'aquest tipus o semblants es tornin a produir. Hom demanava més vigilància, més llum als carrers, autobusos nocturns... També es demanava més escoles i feina. El poble era conscient de les causes que provoquen determinades actitudes i de qui en són els responsables. Per això eren davant l'Ajuntament, un Ajuntament que entronca directament amb quaranta anys d'anticivisme.

Antònia España fou acompanyada al cementiri per 35 mil persones, en una manifestació profundament silenciosa, que durà quatre hores. I una única preocupació: que fets com aquests no es tornin a esdevenir.

Per a la Federació d'Associacions de Veïns de Sabadell la solució no rau simplement a buscar els autors materials dels atemptats: "la manca d'il·luminació pública... el transport col·lectiu. Els barris obrers estan absolutament incomunicats a partir de les deu de la nit. Tampoc la vigilància nocturna no ha estat coberta; ans al contrari, ha estat eliminat el cos de serenos que anteriorment funcionava... els cotxes patrulla, que tan eficaços han estat en un altre temps per agafar qui posava cartells o pintava els carrers per les nostres reivindicacions, no ha servit de res a l'hora de realitzar l'única missió que cal que compleixi. I continua encara la falta de places escolars per als joves, molts d'ells obligats a vegetar pels carrers. Situació agreujada per l'increment de l'atur a la nostra ciutat, que afecta de manera especial la joventut. Gran quantitat de joves entre els 14 i 15 anys es troben sense escoles i sense treball..." De forma semblant s'han expressat la majoria de les forces vives de Sabadell.

A l'Ajuntament de Sabadell, davant d'aquestes pressions i d'altres —recordem la manca de places escolars i els retards en l'inici de les classes—, no se li acudeix res més que presentar la dimissió en pes. Ricard Royo, alcalde en funcions després de la dimissió, fa bastants mesos, d'en Borrull, ha tirat pel dret cercant la sortida més còmida: dimitir, i amb ell la resta del consistori. La dimissió ha estat presentada al governador, el qual ha demanat un termini "per cercar la solució més adient".

El PSUC de Sabadell i la majoria de partits s'han expressat en contra d'aquesta dimissió, i assenyalen la necessitat de celebrar, com més aviat millor, unes eleccions municipals democràtiques, com també el perill que en aquests moments representa la creació de buits de poder.

CORRESPONSAL

Per sortir de la crisi

Un programa d'urgències de les Comissions Obreres

Dimarts passat, la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, a través del seu secretari general, Josep Lluís López Bulla, va fer coneixer, en una roda de premsa, un programa d'urgències enfront de la crisi econòmica. Programa que, després de la seva discussió entre tots els treballadors i les diferents centrals sindicals, hauria d'ésser portat a terme conjuntament. Els punts bàsics d'aquest pla se centren en: els expedients de crisi; el volum d'ocupació; els increments salarials i el control dels preus.

CCOO, de cara als expedients de crisi que van en augment, planteja la necessitat que existeixi una política informativa sobre la marxa econòmica de les empreses, i que aquesta informació sigui real i constant. Els sindicats haurien d'intervenir en aquests tipus d'expedients abans que fossin presentats a la Delegació de Treball. Aquesta intervenció fou concretada en l'accés a la comptabilitat, al funcionament i als mecanismes productius.

El criteri de Comissions és que les centrals haurien de poder constituir-se en juntes d'acreedors de les empreses afectades. Així mateix, s'hauria de frenar la crisi de les empreses més afectades amb una política de crèdits, afavorida pel Banc de Crèdit Industrial i les Caixes d'Estalvi.

També es manifesta aquest programa d'urgència pel control sobre la propietat de les naus i terrenys industrials de les empreses en crisi, a fi i efecte d'evitar negocis immobiliaris especulatius.

Josep Lluís López Bulla

Respecte als plans de reestructuració, es planteja la creació de comissions conjuntes de les centrals sindicals, la patronal i l'Administració, amb la missió de valorar els seus costos de tot tipus.

Davant de l'atur, CCOO defensà, a la referida roda de premsa, les següents propostes que tracten sobre l'actual volum d'ocupació: Control de les hores extres. Rebaixa progressiva de l'edat de jubilació fins als 60 anys. Desgravacions fiscals a les indústries que contractin personal nou i ajuda especial a les que ho facin amb personal menor de vint-i-cinc anys, o més gran de 50.

Sobre l'índex d'atur, López Bulla va indicar que, avui com avui, el cinquanta-dos per cent dels treballadors sense feina son menors de vint-i-cinc anys. Insistí, alhora, que l'atur juvenil es un dels problemes més greus de l'actual situació.

El control de les oficines de col·locació i una assegurança d'atur per a tots els treballadors sense feina foren els últims aspectes que, d'aquest apartat, es tractaren.

Quant a la política de sous, la proposta de la CONC es concreta en un salari mínim de 25.000 pessetes, que hauria de variar automàticament en funció de l'increment del cost de la vida. Aquest hauria d'ésser confeccionat amb la participació de diferents centrals sindicals.

També fent referència a aspectes econòmics, es ressaltà la necessitat de l'exempció de l'IRTP fins a les 350.000 pessetes. Els preus dels articles de primera necessitat, segons la CONC, haurien d'ésser controlats rigorosament. També entren en el catàleg de les mesures urgents, que Comissions Obreres difondrà extensament, referències sobre el lloguer de les vivendes i sobre els pagaments dels pisos comprats.

"Tot això —va declarar López Bulla— no podrà assolir-se sense la mobilització responsable, però enèrgica, dels sectors laborals afectats." I respecte a aquests, va fer referència als treballadors del tèxtil, que preparen una sèrie d'accions per a la primera quinzena d'octubre.

TONI ALBERT

L'ADÉU A FRECHER

Vuit mil persones van acomiadar Carles Gustau Frecher en el funeral que tingué lloc, dimarts, a l'església de Sant Andreu del Palomar. L'acte havia estat convocat per totes les centrals sindicals.

Tant dintre com fora del temple l'assistència massiva assenyalà la repercussió d'aquesta mort innocent. El jove Carles Gustau Frecher morí a causa de l'impacte d'una bala de goma disparada per la policia quan els incidents de la Diada (i no perquè fos atropellat per altres manifestants que fugien de les càrregues de la policia, com en un primer moment es digué i recollí TREBALL en el seu darrer número).

Durant la celebració litúrgica, que fou viscuda per tots els assistents com un acte de protesta, les intervencions del vicari episcopal Josep Galvany i del senador Xirinacs foren ben rebudes. Però l'ambient tens va aparèixer quan van començar a llegir-se extensos comunicats entre els quals predominaven els de la CSUT, sindicat al qual estava afiliat Frecher. La confusió augmentà amb la presència i intervenció d'unes militants del PCE (!) que van desmentir la seva participació en els incidents de la Diada

Desapareguts els intents de transformar l'acte de condol en una tribuna política partidista, i finalitzat el funeral, va realitzar-se una manifestació que fou seguida per la majoria dels assistents.

CADA MATÍ LLEGIU

AVUI

diari en català

DEMANEU-LO AL VOSTRE QUIOSC

AVUI

AVUI

AVUI

Un diari independent i objectiu, al servei dels Països Catalans.

Un diari per al futur

SUBSCRIVIU-VOS-HI

Ajuntaments: la temptació de dimitir

Durant la darrera setmana han presentat la seva dimissió o han amenaçat de fer-ho alguns ajuntaments. Les causes són diverses. L'Ajuntament del Prat del Llobregat dóna a la seva dimissió fins i tot un caràcter reivindicatiu: la defensa dels taxistes locals enfront de la competència dels taxis grocs; qui ho havia de dir; ells que no s'han atrevit a contradir en 38 anys la veu de l'amo, ara volen posar les cartes sobre la taula. Llàstima que sigui massa tard. El consistori de Sabadell ha presentat la seva dimissió al governador: no es considera prou representatiu i no es veu amb cor de satisfer les demandes del poble; i tant que no ho són de representatius! El batlle de Granollers i president en funcions de la Diputació de Barcelona diu que no pot fer res més que dimitir; bonica sortida a un afer de 48 milions. A Santa Coloma són els consellers, convertits ara en defensors de la democràcia, que demanen la dimissió de l'alcalde, en un intent de trobar el cap de turc que els purifiqui.

La via de la dimissió és una temptació massa gran. Quan l'horitzó està barrat, quan les comissions de partits escorcollen, quan els veïns demanen, quan cal rendir comptes, la dimissió pot significar un alliberament. És per això que la consigna "ajuntament dimissió", amb la qual s'acompanyen certes reivindicacions i exigències, es pot convertir en una arma de doble tall, sobretot quan no sabem massa què passarà l'endemà de la dimissió; sobretot quan del que es tracta és d'arribar a unes eleccions municipals amb les millors condicions possibles i amb les necessàries garanties democràtiques.

Igualada

Volen parar els peus a les Centrals

IGUALADA (Juli Denoguera).— *Darrerament, a la nostra ciutat, hem assistit a una escalada d'acomiadaments que, segons l'anàlisi de Comissions Obreres, obeeix a un intent, per part de la patronal, de deturar al màxim el desenvoiupament i consolidació de les centrals sindicals democràtiques.*

Primer va ser a Carlomagno, fàbrica de mitjons, on el director gerent, senyor Pujol, va despatxar un treballador de Comissions Obreres amb excuses diverses; la qüestió de fons, però, era la seva activitat sindical. També un treballador d'UGT, de Tallers Corman, era despatxat per negar-se a fer hores extres durant el període de vacances.

Davant aquests fets, les centrals sindicals responen de forma unitària i amb energia, però no poden aconseguir que els acomiadats siguin readmesos. La situació es fa més tensa quan dos destacats dirigents de Comissions Obreres, Anna Velasco i Pepe Sànchez, de l'empresa Ignacio Carner S.A., són aconsellats pel senyor Carner de no anar a treballar fins que es recordés d'avisar-los; els motius: la reiterada actitud dels dos treballadors de fer assemblees a l'hora de l'esmorzar per tal de formar el comité d'empresa.

Quan els treballadors d'Ignacio Carner, més de 500, tenen coneixement del fet, i prèvia anàlisi de la situació —elevada cartera de comandes de l'empresa—, decideixen parar fins aclarir la situació dels dos companys. Paral.lelament, i en qüestió d'hores, les centrals sindicals CCOO, UGT, CNT, CSUT i AOA, reparteixen per totes les fàbriques uns fulls convocant a una assemblea al velòdrom municipal, per tal de decidir les accions solidàries que calgui. L'alcalde dóna el seu permís per a la utilització del velòdrom i la ràdio local difon la notícia de la convocatòria. Els partits polítics, a instàncies del PSUC, es reuneixen per tal de prendre posició davant dels fets. La ciutat bull, i moltes empreses volen parar en solidaritat amb els despatxats fins i tot abans de fer-se l'assemblea. Al mateix temps, CCOO dialoga amb els empresaris per tal de fer-los veure la necessitat de solucionar la situació dels companys Velasco i Sànchez i perquè intentin convèncer el senyor Carner que la seva mesura pot esdevenir una desfeta no desitjada per ningú.

Pressionat així el senyor Carner, readmet els dos acomiadats sense cap tipus de represàlia i amb la garantia de permanència als llocs de treball.

L'assemblea, amb una assistència de 1.500 treballadors, pren aleshores un caire festiu. Les centrals sindicals es refermen en la necessitat de la unitat i solidaritat. Anna Velasco i Pepe Sànchez foren molt aplaudits en els seus parlaments, com també els representants de les centrals sindicals.

ANUNCIEU-VOS A "TREBALL"

La història que ens han amagat

L'origen del nom TREBALL

De l'antic «Andreuenc» a l'òrgan del Sindicat Mercantil

Encara no fa set dies que vam celebrar la Festa de TREBALL a Montjuïc, i, també, encara no fa una setmana que a les nostres pàgines centrals us explicàvem tota la vida i miracles del nostre òrgan central durant la clandestinitat: les seves formes d'impressió, de distribució, les caigudes, els homes i dones que el feren possible, etc. Potser ara, doncs, és el moment més adeqüat per investigar l'origen del nom del nostre setmanari.

Fa ja alguns mesos, tot llegint el llibre "La història del BOC", dins la col.lecció El Marxisme a Catalunya, 1919-1939, de Víctor Alba, vaig trobar, a la pàgina 54, el següent paràgraf: "Hi havia a Barcelona (el 1928) una Societat d'Amics d'Ignasi Iglésias (el dramaturg mort un temps abans), que publicava la revisteta 'L'Andreuenc'. Aquest grup era catalanista; hi havia Pere Cardona, Andreu Cortines i d'altres. Els Amics d'Ignasi Iglésias funcionaven a Sant Andreu, organitzaven representacions de 'Els Vells' i d'altres obres del dramaturg, i mantenien allò que en diuen el caliu. Josep Coll, un paleta molt trempat, malalt del pit, que venia de la CNT i era del Partit Comunista Català, va entrar en aquesta societat, va començar a parlar del partit, i atragué Cardona i Cortines. 'L'Andreuenc' començà a polititzar-se discretament i, quan caigué la Dictadura, decidiren transformar-lo en un setmanari, canviar-li el títol i fer-lo òrgan del Partit Comunista Català. Així nasqué 'Treball', del qual era administrador Cardona, com abans ho havia estat de 'L'Andreuenc'. El director era Amadeu Bernadó." Un cop llegit aquest tros, hom podia pensar que aquest 'Treball' no tenia res a veure amb el que sis anys després seria l'òrgan central del PSU. Però en el mateix llibre, a la pàgina 161 trobem la següent frase: "El setmanari 'Treball' que havia estat del PCC i que es quedà Amadeu Bernadó..." Si tenim en compte que aquest Amadeu Bernadó va ser membre fundador del PSUC el 23 de juliol de 1936 i que, a més, fou redactor en cap de l'actual TREBALL, la pregunta és obligada: és que l'origen del nostre TREBALL és una revista de teatre seguidora d'Ignasi Iglésias? Si la resposta fos afirmativa, no cal dir que la sorpresa seria majúscula.

Però calia seguir investigant. El Partit Comunista Català fou un partit que es fundà el 2 de novembre de 1928. Es considerava el representant de la Internacional Comunista a Catalunya, al marge de la representació oficial del Partit Comunista d'Espanya, el qual considerava "espanyolista" i no arrelat a la situació política catalana. Ja hem dit com l'1 de gener de 1930 uns militants convertiren "L'Andreuenc" en "Treball", el lema del qual era "Llibertat Sindical i Partit Polític Obrer". Deixà de sortir aquell mateix any, el 13 de desembre. En total, sortiren a la llum pública 42 números. Entre les principals plomes que hi escriviren sobresurten la del mateix Amadeu Bernadó, Jordi Arquer i Daniel D. Montserrat. La causa d'haver desaparegut aquest "Treball" és la desaparició, a finals de 1930, del Partit Comunista Català, que pocs mesos després (el març de 1931) s'integrà, junt amb la Federació Comunista Catalano-Balear, en el Bloc Obrer i Camperol, que tenia com a secretari general Joaquim Maurín. El BOC va tenir com a principal òrgan de premsa "La Batalla", que ja ho havia estat de la Federació i que després ho seria del Partit Obrer d'Unificació Marxista (POUM).

Amadeu Bernadó es va negar l'any 1931 a integrar-se en el BOC i quedà com a independent, amb "Treball" sense sortir al carrer; fins que, el 1932, es decidí a entrar a la Unió Socialista de Catalunya de Rafael Campalans, Serra i Moret, Joan Comorera i Gabriel Alomar, entre d'altres. Aquell mateix moment el varen fer director de "Justícia Social", òrgan central del partit, que primer havia estat una revista socialista comarcal editada a Reus. A Amadeu Bernadó ja no el tornem a trobar fins al juliol del 36, com a redactor en cap de TREBALL.

Jordi Arquer i els seus companys del BOC havien anat prenent posicions dins el Centre Autonomista del Comerç i de la Indústria (CADCI) i, sobretot, al Sindicat Mercantil de Barcelona. Precisament com a portaveu d'aquest Sindicat, Jordi Arqué fundà un nou "Treball" mensual, que duia per subtítol òrgan del Sindicat Mercantil de Barcelona. Els seus objectius eren la defensa dels treballadors mercantils i donar-los una perspectiva política, no exclusivament economista. Després d'alguns segrestaments i suspensions, el darrer número sortí a principis de juliol de 1936. El logotip de portada d'aquest "Treball" era exactament igual que el del Partit Comunista Català de l'any 30. I fins i tot el format i la compaginació.

El 29 d'abril de 1933 encara va sortir al carrer un altre "Treball". Aquest es va editar durant un temps (les nostres fonts consultades no ho saben exactament) com a òrgan oficiós de la Unió Socialista de Catalunya a Valls. El seu subtítol era "Setmanari d'avançada" i el seu director legal era Carles Gerhard i Ottenwalder, que era diputat per la USC al Parlament de Catalunya. L'origen d'aquest setmanari es troba en uns militants d'esquerres que se separaren del Centre d'Unió Republicana per tendències socialistes. Hi ha qui diu que és precisament en aquest "Treball" on es troba l'origen verdader de l'actual, i no en l'antic "L'Andreuenc". De fet, tant un com l'altre poden ser-ne l'origen, ja que tots dos tenien uns lligams prou clars, a través de la Unió Socialista de Catalunya. O potser tot aquest article no serveix de res i el nom de TREBALL va sortir en una reunió del Comitè d'Enllaç dels partits que acabarien fonent-se en el PSUC, sense cap vincle amb el passat. Cal dir, però, que aquesta hipòtesi és dubtosa, car, al llarg de la quantitat de llibres que hem consultat, sempre trobem referències als periòdics esmentats.

De manera anecdòtica volem, per acabar, fer esment de dues publicacions dels anys 30 que també reberen el nom de "Treball", i que demostren fins a quin punt el nom va tenir èxit. El primer és el "Treball" que va començar a sortir el juliol del 36 com a portaveu de la Federació Local de Sindicats Obrers a Figueres. Els seus exemplars eren bilingües i no se sap fins quan van durar. L'altre "Treball" és posterior al que sortí a Barcelona després de la fundació del PSU, i era l'òrgan d'aquest partit a Madrid. Estava editat pels afiliats al PSUC que combatien al front de Madrid. Tot i que, de tant en tant, reproduïa algun article o editorial de l'òrgan de Catalunya, tenia força autonomia. Cal considerar que era setmanal i que una simple reproducció d'allò que s'escrivia diàriament a Barcelona era, per tant, impossible.

Som conscients que no hem aclarit del tot l'origen del nostre nom. Només hem estat capaços de donar algunes dades interessants. D'una banda hi ha "L'Andreuenc"; d'una altra el "Treball" socialista de Valls i, per acabar, hi ha la possibilitat que fos un nom inventat poc abans de la fundació del PSUC. Fora interessant que els qui tinguin més dades concretes, tant perquè ho han estudiat com perquè ho visqueren, ens les enviessin. Cal recuperar la història que ens han amagat.

ALBERT PRESAS

Portades de tres periòdics catalans que portaven el mateix nom que l'òrgan central del PSUC: l'antic "Andreuenc", convertit en un setmanari obrer, i l'òrgan del Sindicat Mercantil de Barcelona.

ICARIA

Icaria Editorial, S.A. Tel. 217 76 86
c/ de la Torre, 14 Barcelona-6

Rudi Dutschke
Lenin. Tentativas de poner a Lenin sobre los pies
264 pág. 320 ptas.

Karl Liebknecht
Antología de escritos
272 pág. 400 ptas.

James Joll
La II Internacional
192 pág. 250 ptas.

Imma Julián/Antoni Tápies
Diálogo sobre arte, cultura y sociedad
296 pág. 450 ptas.

Cancionero Revolucionario Internacional
80 pág. 150 ptas.

Robert Havemann y otros
Comunismo y anticomunismo en Alemania
160 pág. 150 ptas.

L.V. Ponomariova
La formación del Partit Socialista Unificat de Catalunya
112 pág. 120 ptas.

L'estand de TREBALL: no va ser possible acabar-lo de muntar (Foto P.Girona)

L'entusiasme de les cent mil persones que van assistir al mitin (Fot

La Festa de Treball

Un esclat de comu

Prop de trenta llargues i denses hores va durar la primera *Festa de Treball* que, seguint la tradició de festa de les publicacions de partits comunistes, va ser un cúmul d'homenatges més o menys latents. Els milers, centenars de milers de visitants, dissabte i diumenge darrers, a aquesta fira monstre —es parla de 250.000— van participar més o menys conscientment en els diferents reconeixements que els diversos espectacles oferien a uns puntals de la nostra història immediata, tant reals com simbòlics.

La Festa de Treball, primer de tot, representa un homenatge a Puig i Pidemunt, i amb ell a tots els qui, al llarg dels anys del túnel negre del franquisme, van ajudar a fer que la publicació, sortint, pogués ésser la mostra que encara hi havia resistència, que el feixisme no havia segat del tot la força de la raó. Però aquesta festa també ha volgut ser una exaltació d'un ventall de símbols del món de la cultura que, en formar-nos, ens han conferit la nostra identitat.

A les cinc de la tarda obria l'escenari 1 l'actuació de Pi de la Serra, a la vegada que al cinema estava programat "Octubre" d'Eisenstein: ambdós, altre cop, recordaven la seva presència, amb més o menys intensitat, al llarg de la lluita contra la dictadura. A les cinc també, els temors inicials —malgrat la tropa de psuquistes que es van passar hores i hores entre els manyocs de fustes, ferros, teles i pintura— que angoixaven els encarregats de la festa començaven a desaparèixer. La Festa de Treball s'engegava.

Passades les cinc, arribà al pavelló del Comitè Central, ubicat dins del Palau de la Metal.lúrgia, el secretari general del PCE Santiago Carrillo, acompanyat per Gregori López Raimundo i altres membres del l'Executiu del PSUC. Tot seguit, enmig d'un gran esvalotament que sempre la presència d'ambdós secretaris generals provoca, va tenir lloc una roda de premsa. Carrillo, que fou presentat per Joan Busquet, director de TREBALL, no es va cansar de repetir els seus raonaments sobre la imperiosa necessitat d'aturar l'àmplia crisi que s'apropa mitjançant la formació d'un govern de concentració nacional. Sobre aquest, fou llargament preguntat. Respecte a la possibilitat de cremar-se les esquerres en entrar en un govern d'aquest caire, Santiago Carrillo no dubtà a respondre que "qui es pot cremar no són les esquerres sinó la democràcia. I si es crema la democràcia, adéu a les esquerres i adéu a tot. Perquè la democràcia no se'n vagi a l'infern —afegí— avui cal posar l'espatlla.

La sola presència de Carrillo —i per tant l'absència de Dolores Ibàrruri— es va estendre per tot Montjuïc: Passionària no vindria, a causa de la seva convalescència.

Mentre Carrillo departia amb la direcció del PSUC i saludava diverses personalitats a l'estand del Comitè Central, que era assetjat per les mirades de centenars de persones que volien saludar les primeres figures comunistes de l'Estat, un dels estands més visitats era el que presentava l'exposició retrospectiva de TREBALL.

L'estand de TREBALL, des de primeres hores de la tarda i tot l'endemà, no deixaria d'ésser homenatjat per milers i milers de visitants que hi esmerçaven hores contemplant pàgines i pàgines d'una eina política que ha esdevingut important en el curs del retrobament de les llibertats democràtiques i nacionals. Més d'un centenar d'exemplars oferien diferents aspectes de la lluita obrera a Espanya, a Catalunya i al món: la mort de Stalin, crides per al primer de Maig i per a l'Onze de Setembre als anys 60, les declaracions de l'abat Escarré, la mort de Puig i Pidemunt, la mort del President del PSUC Josep Moix, la creació de l'Assemblea de Catalunya, la victòria del Vietnam, la caiguda i assassinat del president xilè Allende...

A l'exposició, acompanyaven a l'òrgan central del PSU de Catalunya altres publicacions comunistes com "Lluita", "Unidad", "Universitat", "La Huelga", "El Comunista", així com algunes mostres de les publicacions locals d'arreu de Catalunya.

Alguna de les fotografies de l'arxiu de TREBALL reflectia la caiguda de l'aparell de premsa del comitè universitari, l'any 1973.

Entre els visitants, cal destacar la presència dels quatre germans de Puig i Pidemunt, una germana de Númen Mestre, i d'una germana de Roc Peralta, l'home que morí a trets de la guàrdia civil per no portar corbata a l'envelat de Súria. També el secretari de redacció de "L'Humanité" visità l'estand i obsequià el PSUC amb una col.lecció de "L'Humanité" clandestina que, durant els sis anys de la darrera guerra mundial, orientà els francesos en la lluita contra el nazisme.

Juan Genovés quedà, segons les seves paraules, meravellat de l'exposició retrospectiva i convidà la direcció de TREBALL a portar-la a la festa del Partit Comunista d'Espanya, a Madrid.

Al mateix estand hi havien algunes de les màquines que s'empraren per fer aquells "treballs" que avui sembla que fa molts anys vam deixar enrere. Les multicopistes i una Minerva manual eren observades amb devoció i algun dels impressors de llavors estava ple de goig quan la gent se li apropava per preguntar-li vells records. Un aparell simpàtic, emperò, era el maletí que permetia la recepció dels comunicats de la policia; d'aquest útil històric —que era contemplat per molts amb una estimació quasi humana, pels serveis que suposadament havia ofert— algun dia s'haurà d'escriure l'epopeia particular.

Altres pavellons que eren religiosament visitats per tothom eren els pertanyents a Xile, a Uruguai ("la más grande prisión del Mundo"), i el que, amb el rètol de "Amical de Mauthausen", presentava una sèrie de fotografies del camp de concentració nazi. Respecte a aquest, un dirigent obrer ens diria textualment: "M'ha agradat veure el de Mauthausen, perquè així odio més el feixisme."

La gresca, anava creixent mentrestant, pertot arreu. Pere Tàpies feia esclatar de riure el seu públic, mentre molts anaven de tasca en tasca i de botiga en botiga tot menjant botifarra de Vic, pa de pessic, bevent vi del Penedès o el "fino libertad" que venia el PCE de Granada. Allí Fernando Soto venia entrepans. Els pòsters, banderes, gorros, mocadors, clauers, cendrers, rajoles d'"aquí viu un comunista", marcaven el va-i-ve dels qui es passejaven. La "fira de mostres comunista", integrada pels estands de quasi totes les comarques del Principat , ajudava a fer crèixer l'economia d'un partit que d'"or de Moscú", res de res.

Encara que climatològicament estaven previstes pluges disperses, tot just entrada la nit l'aigua va espantar els qui encara estaven en plena saragata. Al cinema, "El espíritu de la colmena" afavoria que el públic tingués instantàniament present —en aquesta festa de recuperació d'aspectes que han anat fornint tant una història com una conduc-

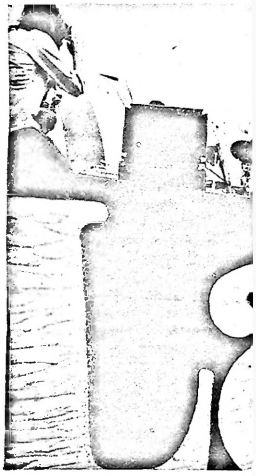

Una de les

ta— l'anònim maquís d'acabada la guerra. Simultàniament, començava a l'escenari el ball-revetlla. Molta gent, però, restà pel passeig cón-

López Raimundo a la Ciutat del Llibre (Foto J.Morera)

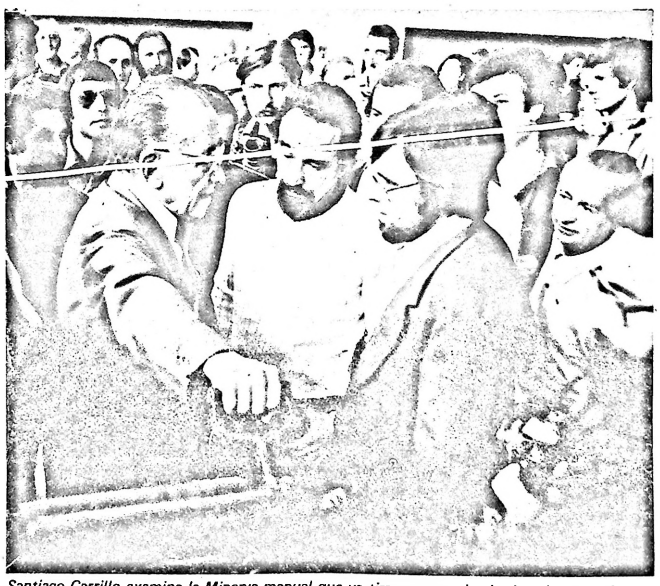

Santiago Carrillo examina la Minerva manual que va tirar premsa clandestina als anys seixanta (Foto J.Morera)

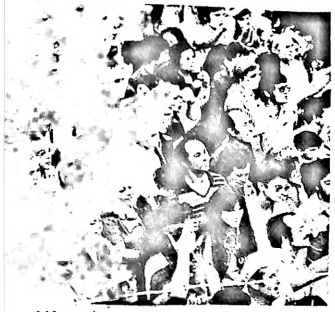

J.Morera)

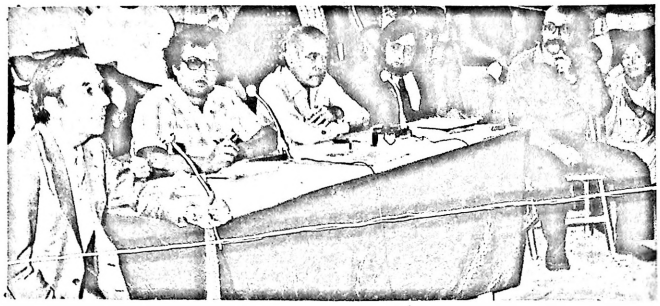

La taula d'un dels debats sobre la premsa comunista. Parla Gabriel Arrom (Foto J.Morera)

nicació viva

templant els dibuixos que l'aigua de la font de colors de Montjuïc regalava. El color roig, quan apareixia, era el que més crits aplegava. "Frankenstein" acompanyaria també, durant la nit.

Diumenge al matí, un dels primers assistents a la festa fou Tarzan, que al cinema visqué noves aventures. La mainada va combinar la "llanterna màgica" amb l'espectacle de titelles i de teatre que es feia dins del Palau de la Metal.lúrgia. Al matí també, fou quan més gent visità els murals romànics que es troben al Museu d'Art de Catalunya. Allí, cicerones psuquistes anaven explicant pacientment els detalls de la pintura i escultura de l'aurora del Principat.

A mig matí, dins del recinte on estava situada l'exposició de TREBALL, va tenir lloc un debat sobre "la nova premsa comunista". Durant gairebé dues hores, la taula presidida per Joan Busquet (Treball), Joaquim Sempere (Nous Horitzons), Federico Melchor (Mundo Obrero), i com a moderador, Ignasi Riera, va ser un calaix que va anar recollint totes les crítiques, suggerències i eterns dubtes que la premsa comunista a Catalunya provoca. Entre els temes tocats recordem el que feia referència a la llengua en la qual està (o hauria d'estar) escrit TREBALL i fins i tot MUNDO OBRERO (hi va haver —si el soroll que hi havia al recinte no ens va fer tergiversar l'opinió— qui advocà per una edició d'aquest setmanari en català). El contingut de TREBALL va ser enfocat des de diferents aspectes que podríem simplificar en el dilema de premsa ideològica o premsa d'informació. Sobre, de nou, l'idioma hi hagueren opinions per a tots els gustos. Un assistent va proposar fins i tot l'esperanto a fi d'acabar amb la dicotomia de si en català o en castellà.

Joan Busquet, en cloure l'acte, va agrair les opinions que eren la principal intenció del debat. "Les portes de TREBALL i de MUNDO OBRERO —indicà— estan obertes a qualsevol opinió de qualsevol ciutadà del nostre país". Més endavant assenyalà que el problema de la llengua és un problema espinós i complex, i més que problema caldria parlar de situació de fet que "només es podrà resoldre en un llarg procés..."

Cap a migdia, a la seu del Comitè Central hi hagué una recepció que s'oferí als representants dels Partits Comunistes italià, francès, xilè, així com als convidats del PC d'Andalusia, País Valencià i Galícia. Entretant una trentena de "majorettes", amb vestit PSUC, anava cantant la internacional per tota la fira.

Freud, Reich, Weis, Marx, Alberti i milers d'altres figures del món cultural (i fins a cert punt contra-cultural, per les coordenades ideològiques franquistes en les quals molts hem viscut) rebien a la Ciutat del Llibre un càlid homenatge —un altre— d'agraïment per haver ajudat a trencar les pautes d'actituds, relacions i conductes que el franquisme imposà en la nostra vida quotidiana.

També a migdia, a l'estand de la Joventut Comunista tingué lloc un col.loqui sobre Xile. Allí va parlar Antonio Leal, membre de l'Executiu de la Joventut Comunista de Xile i ex-diputat de la Unidad Popular. Hi estigueren presents Josep Maria Riera, secretari general de la Joventut Comunista de Catalunya i d'altres dirigents d'aquesta organització juvenil.

Concorregueren a la festa innombrables personalitats de la vida política catalana. Davant la impossibilitat de fer una inacabable llista valguin aquests noms: Paco Candel, Jordi Carbonell, Raimon, Miró i Ardévol...

A mitja tarda, als encants psuquistes començava a escassejar la mercaderia. Els entrepans, amb el dinar, havien minvat. En un estand on es venia vi del Priorat, a les quatre de la tarda s'havien exhaurit més de sis mil litres.

A un quart de set, enmig de crits de "psuc" rítmicament cantat per milers i milers de militants i simpatitzants que s'havien reunit al Passeig de Maria Cristina, va tenir lloc el míting previst, del qual donem compte en aquest mateix número.

Més tard, la gresca retornaria. Música "passada" i "seriosa". Entrada la nit, la mirada trista de Humphrey Bogart a "Casablanca" apassionaria els amants del cinema negre, i més quan, en acomiadar Ingrid Bergmann al peu de l'avió, enviava també l'última salutació als visitants de la primera Festa de Treball.

TONI ALBERT

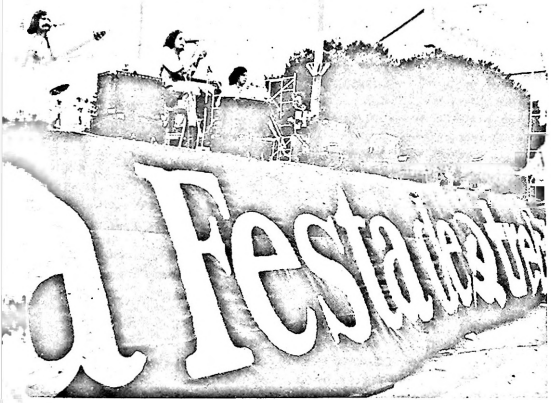

actuacions a l'escenari número 1 (Foto E.Quintana)

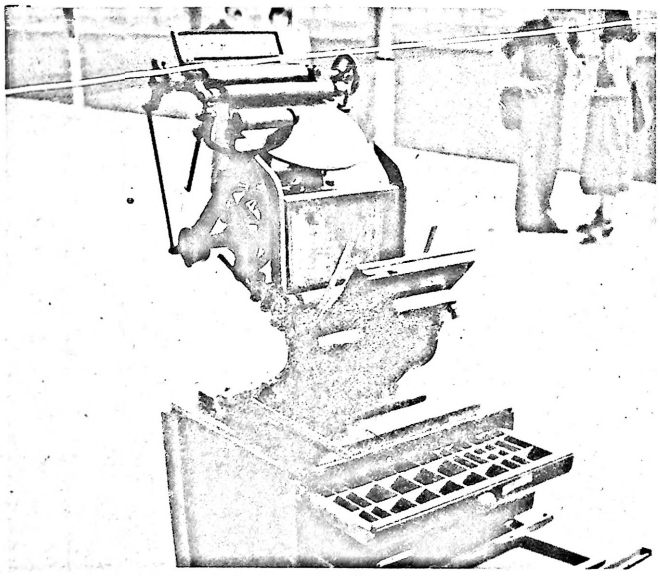

La vella Minerva és ja una relíquia. Tenia un lloc d'honor a la retrospectiva de TREBALL (Foto P.Girona)

La Festa

A l'hora de fer des de dintre una aproximació crítica al que ha estat la FESTA DE TREBALL volem començar autocriticant-nos. i no ens sap greu, perquè entenem que mai, per als comunistes, fer autocrítica no ha estat tirar pedres contra la pròpia teulada. A la FESTA DE TREBALL hi ha hagut insuficiències d'ordre tècnic de les quals els organitzadors hem de donar compte. El recinte no va poder estar acabat de muntar al punt de les cinc de la tarda de dissabte, el so registrava deficiències i no tots els serveis eren a punt com desitjàvem. Però la FESTA DE TREBALL, com han assenyalat els diferents mitjans de comunicació, ha estat un important èxit. I aquí cal esmentar les llargues i difícils hores de feina continuada que els equips tècnics i de muntatge hi van dedicar, l'esforç dels participants i el plebiscit de la participació. A tots ells, des d'aquestes ratlles, el nostre públic agraïment. Ells van fer possible la FESTA DE TREBALL.

Després de difícils anys de clandestinitat, TREBALL va poder explicar gràficament i plàsticament la seva trajectòria, única a la Catalunya del franquisme. TREBALL va oferir al poble de Catalunya diferents vessants dels mitjans de comunicació de masses; TREBALL va obrir les portes a les organitzacions comunistes d'aquí i d'allà; TREBALL va oferir gresca i diversió de la bona; TREBALL, en fi, va obrir els seus amplificadors perquè els assistents a la seva festa seguissin el moment polític en la paraula de López Raimundo i Santiago Carrillo.

I TREBALL va voler protagonitzar la seva festa, no només explicant el que havia estat, sinó donant compte del que vol arribar a ser. La intervenció inicial del míting, a cura del nostre director, posà sobre la taula les fites del nou TREBALL: la llibertat d'expressió que exigeix ser l'òrgan d'un partit que vol el socialisme en la llibertat, i l'assumpció del paper que li correspon en la premsa catalana. Arribar a un receptor ample i oferir-li un producte de nivell, una revista política, òrgan central del PSUC, que no exclou temes, opinions, comentaris o valoracions que ultrapassen el que "strictu sensu" vol dir aquella condició. En definitiva, parlar també del moviment obrer que informa el sentit del partit, del moviment popular, l'economia i les comarques, l'esport i el debat cultural o artístic, l'humor i el tractament del lleure.

La FESTA DE TREBALL es resol, doncs, amb un balanc positiu en tant que ha estat la trobada político-cultural i de gresca més *important i que més públic ha reunit a la Catalunya dels darrers temps.* L'any vinent hi tornarem, amb dues diferències: l'haurem preparada en un any i no en dos mesos, no condicionats per causes polítiques alienes que ens han obligat a anar contra rellotge (portem quatre mesos de legalitat), i haurem de rendir comptes als lectors i assistents no de quaranta anys de vida clandestina, sinó de 365 dies d'un nou TREBALL legal.

ANTONI B.

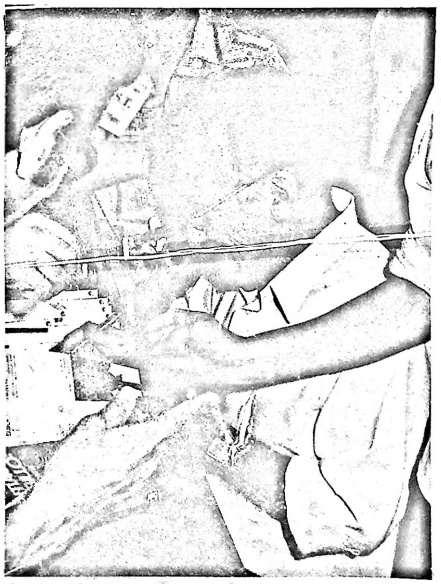

Santiago Carrillo signà centenars d'exemplars del seu llibre "Eurocomunismo y Estado" (Foto J.Morera)

L'ordenació del territori

Una tasca urgent

L'organització particular de l'espai és un fet cultural que cal tenir en compte; la comarca n'és la nostra forma específica, tot i que només ha tingut una vigència administrativa al Principat de Catalunya, i durant el període curt de 1936-39. La difusió recent del concepte Països Catalans ens permet avui de reestudiar la nostra cultura amb enfocaments nous i de bastir un marc diferent als projectes d'ordenació del territori, més ampli i complex.

Els avanços de les tècniques actuals faciliten la previsió dels corrents socials i econòmics i llurs conseqüències, volgudes o no, sobre el territori. Cal, però, considerar que qualsevol tipus de planificació —econòmica, territorial, sectorial, etc.— respon als interessos de les classes socials dominants i que, per tant, les solucions que siguin donades a cada problema estan en funció de les estructures socio-econòmiques vigents. És en aquest sentit que cal recordar que la Divisió Territorial de la Generalitat de Catalunya no fou aplicada fins l'agost de 1936, quan les forces polítiques d'esquerra i les forces sindicals eren hegemòniques.

Avui, a més, l'ordenació del territori apareix com una tasca urgent a tothom, davant de la consciència creixent de la limitació, degradació o mal ús de la terra. L'ordenació del territori, ciència i tècnica, ha de convertir-se en una feina col·lectiva, que permeti la intervenció i la participació de les masses populars i de tothom, i que dispositi en llur control les decisions definitives.

Arreu dels Països Catalans es manifesta avui l'aparició de desequilibris territorials, és a dir, que el creixement econòmic global —de base industrial, comercial, financera o turística— afecta diferentment els diversos indrets del nostre territori. Apareixen, així, unes inversions que privilegien determinats llocs o regions; les malversacions del nostre patrimoni natural i cultural, etc.

Els desequilibris territorials han d'ésser analitzats des de tres punts de vista: Primer, a nivell supra-estatal. Les actuacions desequilibradores que tenen un origen internacional o multinacional són molt importants i responen a una lògica situada fora del nostre territori i, sobretot, fora de l'abast dels seus habitants, fins i tot dels més afectats. Segon, a nivell estatal. L'estat espanyol ha desenvolupat una política de concentració dels pols de creixement que és a la base de bona part dels desequilibris territorials més sentits. Tercer, a nivell de Països Catalans. Cal tenir en compte, finalment, la peculiar organització humana dels Països Catalans, en gran mesura basada en una estructura comarcal i insular molt acusada i personalitzada i no sempre complementària, com a generadora de possibles desequilibris.

Cal entendre aquests desequilibris, territorialment percebuts arreu, com l'efecte lògic de la política territorial que ha estat seguida, reflex del funcionament socio-econòmic dominant. Elements d'aquesta política són:

— La propietat privada del sòl, que introdueix plantejaments individuals en la seva utilització, al marge de les seves potencialitats.

— L'especulació del sòl, que és el fruit directe de la seva propietat privada, afavorida per les lleis generals estatals.

— L'apropiació privada del patrimoni natural i cultural, que ha suposat l'oblit dels interessos col·lectius, amb la conseqüent degradació ambiental o, fins i tot, la destrucció física de parts del nostre territori, així com de les seves condicions culturals.

— La llei de maximalització del benefici privat que regeix els nostres sistemes econòmics lliberals i que ha originat un interès fort en la concentració espacial de les inversions, especialment greu a l'àrea de Barcelona.

— L'administració pública juga el paper de defensora dels interessos privats, tant des d'un punt de vista teòric com pràctic.

— L'administració ha aplicat *també la seva política* emprant el secret i el fet consumat per tal d'assegurar el silenci popular.

— El centralisme i el sucursalisme polític respecte a la capital, Madrid, no ha estat una causa menor.

Quins són, doncs, els camins que ens poden fer avançar cap el re-equilibri territorial? Quines poden ser les primeres vies de solució?

Cal configurar i bastir un marc institucional propi i autonòmic com a primer pas. Només l'autonomia política a l'hora de prendre decisions i la representativitat democràtica a l'hora d'inspirar-les i de controlar-les, poden assegurar un plantejament d'acord amb els interessos i amb les necessitats i aspiracions del tot el poble.

A nivell territorial, aquesta autonomia i democràcia han d'ésser reflectides en la dissolució de les estructures provincials i en el replantejament de les unitats bàsiques, municipals i comunals, que consideri la incidència del fet metropolità. Cal institucionalitzar la comarca i, en tot cas, considerar una divisió supracomarcal com a esglaó intermedi fins al nivell nació.

Cal emprendre els estudis definitius que resolguin el conflicte de competències de planificació entre els necessaris organismes centrals de legislació i administració i els diferents nivells espacials que puguin aparèixer, des de l'enfortiment de super-comarques, regions o vegueries, fins a l'establiment d'un autèntic poder comarcal, o d'una autonomia municipal o de barri, que acostin cada vegada més els centres de decisió al poble.

Hem d'establir l'exigència ineludible que el plantejament territorial sigui autènticament democràtic, sotmès en totes les etapes de la seva elaboració a un control i una participació verament populars.

En la perspectiva d'aconseguir aquestes fites, el Congrés de Cultura Catalana, en el seu àmbit d'Ordenació del Territori, ha portat i està portant a terme amb una concepció oberta, participativa, plural i pluridisciplinària, una tasca molt important. Aquest esforç de reflexió col·lectiva palesa, un cop més, la voluntat d'un poble de recuperar per ell mateix la possibilitat de decidir i d'incidir lliurement sobre els seus propis problemes i, molt particularment, sobre els que es refereixen a l'organització de la vida social en l'espai on viu.

Comença el curs escolar

L'inici de la tercera setmana de setembre marca la fi del *parentesis estival de las vacaciones* dels col.legis. Però cada any que passa, la població escolar augmenta —fidedigna traducció del creixement de la demografia— i les escoles segueixen sent les mateixes, quan no molt més atapeïdes, quan no tanquen per manca de subvencions, dèficit que fa veritat la popular frase "passar més gana que un mestre d'escola".

Per a moltes famílies ni hi ha hagut parèntesi; ni hi ha hagut estiu i continuen les vacances forçades. Perquè el que també està clar és que qui pateix problemes d'escoles és també qui pateix problemes d'habitatge, qui té congelat el sou o està en atur, qui rep les conseqüències d'un urbanisme aclaparador, qui lluita per zones verdes o per un semàfor a qualsevol cruïlla perillosa. Qui paga la crisi, en una paraula.

El començament dels curs torna a portar a les planes dels diaris una problemàtica irresolta: manquen escoles, els llibres de text serveixen per especular, i el material *necessari* per a un nen de classe mitja per a iniciar el curs puja sobre les quinze mil pessetes.

Els qui conegueren les escoles de la Generalitat no es cansen de repetir què va suposar aquella experiència per si serveix d'alguna cosa, i els burocràtes dels ministeris no pensen que construir el nombre d'escoles que avui es necessiten per allotjar tota la població escolar serviria també per alleujar l'atur.

No es poden fer classes al ras, sense teulada ni taules, ni els qui n'han aconseguit una poden estar com anxoves, sense llocs on córrer i jugar i prendre l'aire que cada cop ens roben més.

Tot plegat és una cadena de contradiccions que té un cost massa elevat per als treballadors. I per als seus fills. Per a tots els qui a Catalunya han guanyat les eleccions del 15 de juny.

Tribuna sindical

Eleccions a Pegaso

La setmana passada es van fer a PEGASO les eleccions per cobrir els 60 llocs del Comitè d'Empresa o Consell de Fàbrica, a les dues factories, la Sagrera i Zona Franca. S'han presentat en aquestes eleccions cinc candidatures amb llistes completes tancades. Fou precisament la secció sindical de Comissions Obreres la que va proposar aquest sistema, juntament amb un projecte de funcionament del Consell que fou aprovat en referèndum celebrat abans de les eleccions. La contradicció entre aquesta proposta de la Comissió Obrera de PEGASO i la línia general de Comissions Obreres —candidatures obertes— té la seva explicació en les condicions específiques d'questa empresa.

Es tracta de dues factories, una de les quals —la de la Sagrera— està en procés d'extinció per trasllat progressiu dels seus treballadors i instal.lacions a Zona Franca. Com se sap, les llistes tancades atribueixen tants o tants llocs. Les llistes obertes donen els llocs a noms i cognoms concrets. Per tant, el sistema elegit per la Comissió Obrera de PEGASO permet conservar a la Sagrera les proporcions dels resultats electorals, independentment de les persones que vagin sent traslladades a Zona Franca.

Els resultats d'aquesta elecció són els següents. A Zona Franca: UGT, 805 vots; CCOO, 458; Candidatura Unitària (no confondre amb Sindicats Unitaris), 354; SOC, 24; Independents, 1. A la Sagrera: CCOO, 532 vots; UGT, 336; Independents, 95; SOC, 43; Candidatura Unitària, 42. Sobre un total de 3.367 treballadors, ha votat el 81 per cent, és a dir, 2.690 vots vàlids, més alguns en blanc o nuls. Per delegats, sumats els vots de les dues factories, els resultats són: UGT, 25 delegats; CCOO, 22; Unitària, 9; SOC, 2; Independents, 2. Total, 60 delegats.

Si es desconeix la intimitat de PEGASO, els resultats signifiquen el triomf, per marge escàs, de la UGT. Tanmateix, cal saber que a més a més dels 22 delegats obtinguts per la candidatura específica de CCOO, dins de la Candidatura Unitària hi ha cinc afiliats a Comissions Obreres, amb el seu corresponent carnet, la qual cosa vol dir una xifra total de 27 delegats d'aquesta central sindical. Per què aquests cinc homes de CCOO s'han presentat en una altra candidatura? La resposta a aquesta pregunta ens mena directament a la història recent del moviment obrer a la PEGASO, si més no des de la vaga de 1974.

Aquest no és el moment d'entrar a fons en aquella vaga. Però sí que direm que, després, han estat necessaris alguns anys per tal de reconstruir allò que aquella vaga va arruïnar. Avui sabem molt bé —i aprendre-ho ens ha costat alternar les victòries amb les derrotes— que una acció de lluita ha de contemplar, no solament un plantejament correcte, sinó també les alternatives que permetin sortir de l'acció en les millors condicions possibles. Es a dir, quan hom s'adona que la victòria no és possible, cal estar preparats per sortir amb les menors pèrdues possibles.

Doncs, la vaga de PEGASO de 1974 va deixar al seu darrere un reguitzell tal de frustracions i sentides que han calgut alguns anys per superar-lo. Tampoc no parlarem de culpables, perquè no és cas de tallar colls sinó d'analitzar experiències. Només cal dir que, a la Zona Franca, la presència efectiva de Comissions Obreres, com a tals, és molt recent, i en aquest sentit els resultats obtinguts suposen un èxit indiscutible.

Però hi ha més coses. A la Zona Franca, on ja està instal·lat el gruix del taller, el rostre, la imatge que ha presentat Comissions Obreres els darrers anys —comprès 1974— l'han ofert sobretot unes tendències que no coincidien, que no coincideixen, amb el rostre i la imatge de Comissions Obreres a nivell general. Ens referim al grup d'homes, apartats o expulsats del si de Comissions Obreres per unes actuacions que, desbordant els drets de qualsevol tendència queien enterament, i de manera continuada, en el camp fraccional. Aquests han estat els militants d'OCE-BR, els noms més significats dels quals són Molins i Medina, el Medina que recordaran tota la seva vida els sis-cents despatxats de CUMBRE.

Es tracta, en realitat, d'un episodi més de la vella i densa batalla ideològica que es lliura a Comissions des de la seva mateixa fundació orgànica el 1965, a la Parròquia de Sant Medir. Com se sap, els episodis d'aquesta batalla formen un rosari, o via crucis, que coincideix pràcticament amb les escissions i crisis dels partits d'esquerra, una constant dels quals ha estat traslladar a l'àrea sindical la lluita política i ideològica. Els resultats d'aquesta inclinació, que sembla invencible, a fer servir el moviment obrer com a camp de maniobres polítiques i ideològiques, són palesos: dos sindicats unitaris vinculats cadascun a un partit, i alguns col.lectius, els uns autònoms, els altres dependents de petits partits d'extrema esquerra.

Que el tema, per al moviment sindical, per a Comissions Obreres, no és pas petit ho demostren els 396 vots obtinguts per la Candidatura Unitària promoguda pels militants d'OCE-BR recentment expulsats de CCOO. Ho demostren els 120 o 130 vots d'afiliats a CCOO que no han anat a la candidatura del seu sindicat, sinó a la Unitària, o que s'han perdut. Ho demostren els cinc delegats —del total de nou— de la Unitària pertanyents a Comissions Obreres. A la secció sindical de CCOO de PEGASO correspon, sens dubte, examinar aquests fets i treure'n conclusions; però, vistes les coses des de fora de la fàbrica, fóra lògic un esforç renovat per aplegar altre cop allò que en aquestes eleccions ha aparegut separat. Es cert que els vots de la Unitària no són homogenis i que la seva perspectiva, com a grup, és prou incerta; una altra raó perquè, i això és important, tota la gent de CCOO de PEGASO serrin files davant de l'emergència formidable competidor: la UGT. Sobre aquest tema tornarem en un proper número.

ANGEL ABAD

SUBSCRIPCIONS A "TREBALL"

720 pessetes l'any

Adreceu-vos a:
TREBALL
Departament Comercial
Viladomat, 106, 8è
Barcelona. Tel: 3231050
3231154

Escàndol estadístic i escàndol social

Un milió i mig de parats

El govern acaba d'admetre que la proporció de treballadors sense feina és en aquest moment del 4,15 per cent de la població activa. La darrera xifra oficial que coneixem de població activa és de 13.154.000. Això donaria un total de 545.000 parats.

El govern admet, però, oficiosament, que la xifra real seria d'un milió. Hi ha uns 300.000 treballadors acollits a l'assegurança d'atur, una mica més de la meitat dels oficialment acceptats, menys de la tercera part dels admesos extraoficialment.

Però la xifra real és, com veurem, més a prop del milió i mig que del milió, ben lluny dels 300.000 protegits a mitges per l'assegurança i dels 550.000 estimats oficialment. La proporció de parats supera en realitat el 10 per cent de la població activa, una proporció elevadíssima dins d'Europa.

El govern, però, considera que l'atur no solament no és el primer problema del país sinó que pot augmentar en el futur immediat i que si seguim les seves normes es mantindrà alt durant bastants anys.

El govern, en acceptar tranquil·lament l'augment de l'atur, facilita la crisi, que pot ser irreversible, de sectors com el tèxtil català.

Vegem la trampa estadística. Hi ha dues menes d'atur a Espanya: l'atur registrat a les oficines de col·locació (que ningú no utilitza ja, tan lluny és de la realitat) i l'atur estimat per via d'enquesta per l'Instituto Nacional de Estadística. Els mateixos tècnics d'Estadística van assenyalar fa mesos que, per tenir una xifra aproximada real, calia multiplicar per 1,7 la xifra publicada. Això donaria avui la quantitat de 927.000 parats, el 7 per cent de la població activa declarada, 967.000 amb la xifra de població activa que considerem real.

EL CAMUFLATGE DE LA POBLACIÓ ACTIVA

S'entén per població activa aquella que, tant si treballa com si no té feina, forma part del mercat de treball, és a dir, els treballadors assalariats o no, entesos com a grup social ample, tant si estan treballant en aquell moment com si formen part de l'exèrcit industrial de reserva. Doncs bé, per amagar la importància dels sense feina hom pot disminuir directament la xifra de l'exèrcit industrial o bé, més finament, disminuir la xifra total de treballadors potencials. Això és el que ha fet l'INE des de l'inici de la crisi econòmica: ha congelat i fins i tot ha fet disminuir les xifres de la població activa total.

El creixement de la població activa té, en efecte, dos components:

1) L'expansió demogràfica pura, el creixement absolut de població d'any en any que, a Espanya, és prop d'un 1 per cent anual,
2) l'augment de la proporció de població activa sobre el total de la població, fenomen que, partint dels baixos nivells espanyols dels anys 1950, pot considerar-se que es donarà durant bastants anys fins apropar-se als nivells europeus i que en principi no disminuelx mai enlloc de manera permanent, encara que es pot estabilitzar.

Doncs bé, en l'estrany país nostre la xifra total de població activa s'ha frenat i fins i tot ha disminuït des de 1974. De 13,5 milions ha baixat a 13.154.000. La trampa s'anomena "trabajadores desanimados", que inclou els treballadors que hom considera que ja ni busquen feina.

PARATS DESANIMATS

Si considerem que aquest concepte funciona a partir del moment que les estadístiques mostren, en lloc d'un augment en termes absoluts de la població activa, una disminució (a partir de 1974) i apliquem la taxa de creixement de la població activa —prudentíssima— de l'ordre del 0,9 per cent anual acumulatiu (menor a la del creixement demogràfic) i que pot matisar els distints ritmes d'expansió de la població activa de 1960 ençà, tenim que els "desanimats" suposen, de 1974 a 1977, 662.000. Ens trobem, per tant, que la xifra de parats actual no és de 705.000 com consta a la darrera "Encuesta de Población Activa" sinó de 1.367.000, als quals cal afegir els, pel cap baix, 130.000 temporers sense feina (129.406 el segon trimestre de 1976, l'any passat per les mateixes dates), i així tindriem 1.497.000 parats.

Hom podria encara tenir en compte que entre els qui treballen, en sentit ample, n'hi ha 192.000 que són actius marginals, que caldria descomptar d'alguna forma dels 12.482.000 que en sentit ample treballen o entre els 12.449.000 ocupats (conceptes estadístics similars). Finalment, el concepte ocupat en sentit estricte suposaria només 12.256.000 o, comptant-hi determinats treballs comptabilitzats a part, 12.290.000. La xifra de població activa que hem establert tenint en compte els "desanimados", ens dóna aleshores un percentatge d'atur de l'11 per cent, ben distint del 5,37 per cent producte del càlcul oficial. El càlcul per simple resta entre els 12.290.000 que considerem treballant i els 13.816.000 que podem considerar població activa rectificada ens dóna la xifra d'1.526.000 parats, pròxima a la que hem estimat per suma de components.

D'aquests 600.000 treballadors potencials amagats per les estadístiques tenen la barra de dir-ne trabajadores desanimados. Desanimats segurament fins ara, que les perspectives de reivindicar feina eren migrades. Però avui, aquests treballadors potencials poden sentir defensats els seus drets pels sindicats. Però avui, l'època de les "Ànimes Mortes" de Gogol ha passat i aquest milió i mig total de treballadors sense feina reclama mides immediates.

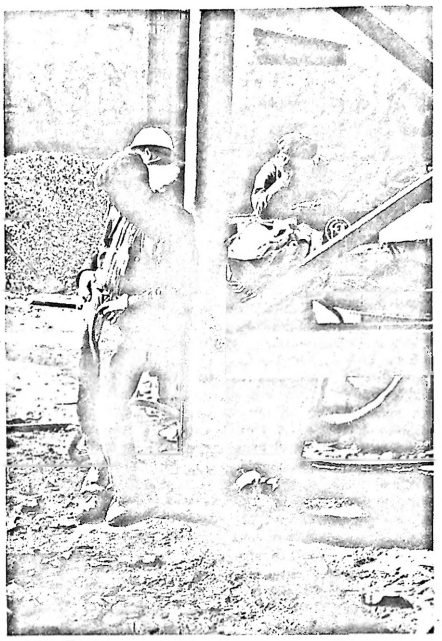

Un milió i mig de treballadors sense feina reclama mides immediates.

ANTONI MONTSERRAT

Les Caixes d'Estalvi

Al servei del poble?

Les Caixes són un instrument al servei de l'oligarquia político-financera que controla el poder de l'Estat, per afavorir les exigències del desenvolupament del capitalisme espanyol. Aquesta afirmació es pot justificar mitjançant els següents punts:

1. Els Consells d'Administració de les Caixes són nomenats arbitràriament pels grups de pressió político-econòmics entre membres que es caracteritzen pels seus lligams amb multitud d'empreses.

2. La política financera s'ha caracteritzat per:
—absorció de deute públic per poder finançar els pressupostos de l'Estat, que no es podrien finançar per mitjà del sistema fiscal, ja que un sistema fiscal eficient hagués perjudicat les classes dominants;
—es finança l'empresa pública, especialment l'INI, a través de la inversió en fons públics, per mitjà de la subscripció d'obligacions a uns tipus d'interès molt favorables. Aquests mitjans han servit per finançar aquells sectors bàsics i infraestructurals que, en no ser rendibles a curt o mitjà termini, no han interessat el capital monopolista, però que són fonamentals per a la seva expansió;
—un tercer mitjà de finançació ha sigut el d'invertir en valors de renda fixa autoritzats pel ministeri d'Hisenda. Aquesta forma de finançació s'adapta perfectament a les necessitats del capitalisme espanyol del darrer període, ja que, en tenir cobertes aquelles necessitats estructurals bàsiques, interessa finançar directament les grans empreses privades.

3. Aquesta política ha contribuït a l'agreujament dels desequilibris regionals, ja que els mitjans de les Caixes han anat a reforçar els centres econòmico-industrials més forts, en detriment de les zones més pobres.

Aquesta situació es va denunciar fa anys pels partits polítics, centrals sindicals, mitjans d'informació, centres d'estudis, etc, i fins ara no s'havia fet res per millorar aquesta situació.

El primer pas en aquest sentit ha estat el Reial Decret de 27 d'agost d'aquest any. Quines són les línies mestres d'aquest Decret? Quins objectius persegueix? Quin és l'esperit que l'informa?

Una primera crítica important és el fet d'haver-se aprovat aquesta matèria per un simple decret, sense consultar les parts interessades (sindicats, treballadors de les Caixes, petits i mitjans empresaris, associacions de veïns, etc) i sense una discussió parlamentària, malgrat la importància que té i les conseqüències que comporta.

El Decret intenta, en principi, posar remei als tres grans problemes que hem esmentat anteriorment. A l'article segon s'estableix que l'Assemblea General és l'òrgan de govern i decisió de les Caixes; és a dir, aquest òrgan és la clau de volta de la Caixa. La seva composició es reflectirà en els objectius que s'atribueixin a les Caixes. Si l'elecció dels seus membres és democràtica i representativa dels interessats en el funcionament de les Caixes, les coses aniran de manera molt diferent que no si els membres continuen sent els mateixos que fins ara. Pel que es pot deduir de l'esperit i de la lletra del Decret, no hi ha ànim d'aconseguir una assemblea veritablement democràtica. Sota una façana democràtica, es vol continuar controlant les Caixes i, per tant, els seus recursos. No s'ha d'oblidar que el vice-president per a assumptes econòmics, senyor Fuentes Quintana, havia estat fins ara un dels principals assessors de la CECA (Confederación Española de Cajas de Ahorros).

L'elecció de l'assemblea es fa per sorteig entre els impositors, la qual cosa dóna lloc a una fàcil manipulació per part dels membres institucionals. No es dóna participació als representants dels treballadors (sindicats) que, en un percentatge elevadíssim, són els qui donen vida a les Caixes. No es dóna un lloc específic a les petites i mitjanes empreses ni al món agrícola que, inevitablement, han de ser uns dels grups bàsicament afavorits per la política de les Caixes.

En l'aspecte financer és important un altre decret, amb data juny, que especifica la reducció progressiva dels coeficients obligatoris de les Caixes. Si actualment, de forma global, aquestes inversions obligatòries impliquen un 69 per cent dels seus recursos, es pot comprendre la gran quantitat de recursos que s'alliberaran. Ara bé, un altre decret, de 27 d'agost, parla de la regionalització dels recursos de les Caixes d'Estalvi i indica la possibilitat que es computin com a inversions regionals els valors emesos per l'INI, companyies d'energia elèctrica, corporacions locals, Telefònica, etc. Si és l'Assemblea General l'encarregada de *determinar quin tipus d'inversions es realitzaran*, podem tornar a comprovar la importància clau d'aquest òrgan i la necessitat ineludible que sigui veritablement democràtic.

Un altre aspecte de la nova legislació és la liberalització de les operacions i activitats de les Caixes, que es converteixen pràcticament en bancs. No hem d'oblidar l'origen dels fons de les Caixes ni les finalitats que la gent n'espera, que són aconseguir objectius eminentment socials. No pas competir amb la banca. En determinats sectors no pot ser ni és el lucre la seva darrera finalitat. Concretament a Catalunya, les Caixes han de jugar un paper fonamental dintre de la política financera de la Generalitat, la qual ha de tenir els seus representants a les Caixes per fiscalitzar i coordinar la seva activitat amb les directrius de política econòmica de la Generalitat. És per tant un objectiu essencial que tothom prengui consciència que les Caixes han de ser entitats democràtiques cent per cent. Que han de ser-hi representats tots els interessos nacionals de Catalunya i, bàsicament, els dels treballadors, que han de ser els principals beneficiaris de les Caixes perquè en són el suport bàsic. Aquesta nova legislació no contempla aquests objectius i, per tant, no pot ser acceptada per la classe treballadora ni per altres estaments que tinguin uns interessos directes en les Caixes i no hagin pogut intervenir en la seva elaboració.

PERE MONETTI

Cultura

Congrés de Cultura Catalana

Final de l'àmbit d'Arts Plàstiques

Aquest darrer diumenge s'ha esdevingut el final de l'àmbit d'Arts Plàstiques del Congrés de Cultura Catalana. Han participar en l'elaboració de les resolucions finals gran nombre d'artistes de tots els Països Catalans. Hem parlat amb Antoni Mercader, responsable de l'àmbit, perquè ens fes una petita valoració dels treballs d'aquests mesos.

—Nosaltres vam començar a treballar cap al febrer de l'any passat. Primer es va fer una assemblea per crear les comissions de treball. Se'n van formar quatre: Problemes d'associació en la producció artística i treball col·lectiu; problema del patrimoni cultural, arxiu i museus; problemàtica de l'ensenyament de l'art català, i ús del patrimoni cultural. Pedagogia al museu.

Cada grup tenia un representant en una coordinadora a fi que totes les comissions estiguessim assabentades de les feines de les altres. Aquestes comissions han treballat durant mes d'un any per treure les conclusions.

—¿Amb quins problemes s'enfronta el vostre sector?

—El més important es el de la fragmentació dels professionals. Gràcies als darrers quaranta anys y als modes de producció capitalista tardans, se'ns imposa un individualisme molt gran i unes estructures de funcionament i relació molt complexas.

—¿Quina és la situació de les arts plàstiques a Catalunya?

—El moment es bo. La producció artística és important. Hi ha moltes coses oblidades, com ara l'ensenyament de la història de l'art o la formació de nous artistes.

—¿Creus que de les resolucions del vostre àmbit poden sortir les bases d'una futura política artística?

—Sí. Els elements que donem son molt globals i crec que amb ells es podria realitzar tota una política de l'art.

—¿Heu debatut qüestions com ara el realisme socialista?

—Nosaltres no hem entrat en tendències ideològiques de l'art, sinó que ens hem fixat més en la qualitat estètica de l'art.

Les resolucions consten de vuit punts, tots ells molt elaborats. En citem aquí la introducció, que pot ser una bona síntesi del contingut:

En considerar l'estat actual dels dircursos teòrics, de la historiografia, de l'anàlisi i crítica de les produccions contemporànies que, dins el marc de la cultura catalana, pertanyen a l'àmbit de les Arts Plàstiques, és fàcil constatar que la dispersió i manca de maduresa dels estudis previs farien molt difícil proposar, com a objectiu del Congrés, recollir i sintetitzar un panorama detallat i consistent dels nostres coneixements. Aquesta dificultat, ara, és agreujada per l'especial conjuntura política que els nostres països han viscut durant aquests darrers mesos; uns mesos que havien d'haver estat de màxima intensitat de treball en la preparació del Congrés i que han coincidit justament amb altres polítiques urgents que han ocupat l'atenció pública de cada dia.

En aquestes circumstàncies hem pensat que l'objectiu més adient era oferir una reflexió de caràcter teòric i pragmàtic —tot i ser conscients de la migrada eficàcia d'aquest tipus de treball— amb el propòsit de detectar les àrees on es presenten els problemes més importants, d'estimular l'atenció dels qui treballen en el nostre àmbit i d'assenyalar la conveniència de concentrar en eixes àrees els esforços i recursos que, en el futur, els nostres pobles puguin posar a disposició d'aquest sector de la nostra cultura.

Sobre la base d'aquesta concepció del Congrés, com a estímul per a una continuïtat futura, més que com a recull de treballs i estudis fets, a aquesta enumeració d'àrees —diguem-ne "estratègiques"— afegim algunes propostes concretes per a la possible constitució d'organismes específics que, dins els límits de competència en el nostre àmbit, vetllin per la materialització d'aquella continuïtat.

És potser convenient insistir una vegada més en el fet que l'objectiu últim i fonamental d'aquest Congrés és la consecució d'un nivell mínimament satisfactori d'autoconsciència en el nostre àmbit (com en tots els altres àmbits de la cultura catalana), que només pot ser assolit i mantingut en una situació de normalitat política, en la qual els nostres pobles hagin conquerit al Principat, al País Valencià i a les Illes els organismes polítics d'autogovern que els pertanyen i pels quals lluiten en aquest moment.

MIQUEL ALZU

El culte

En la crònica sobre la festa de "Treball" publicada a Tele/Express es deia que un cordó de militants impedí que la gent s'apinyés sobre el company Santiago Carrillo "en un arrebato de simpatía que rayaba al histerismo". Escenes semblants les presenciem adesiara, d'ençà que som legals, quan alguns dels nostres dirigents fan acte de preséncia en aplecs multitudinaris o no tant. Esdevé inquietant. Inquietant no sols perquè una allau d'excessiva simpatia pot asfixiar una persona, sinó políticament inquietant.

Sóc d'una generació de comunistes que contribuí —inconscientment— a elevar pedestals que després hem hagut d'enderrocar. S'ha produït, del XX Congrés del PCUS ençà, un esforç de reflexió autocrítica que, malgrat les seves insuficiències, ha permès modificar errors considerables sobre el paper del partit en la societat moderna, sobre el concepte democràcia i llibertat, sobre la pedra de toc de l'internacionalisme, sobre la dictadura del proletariat i sobre el paper de la personalitat en la Història. Una de les lliçons mès amarges d'aquell període, que haguérem d'assumir críticament i autocríticament, és que cal evitar el messianisme en general i en particular. És molt difícil saber on acaba la simpatia que desvetlla determinat dirigent revolucionari i on comença el culte, l'enlluernament que pot ocasionar, eventualment, rampells d'histerisme i una actitud passiva i acrítica entre militants. Si no sabem establir els límits, els nostres dirigents —els homes i dones més coneguts de la direcció, que no vol dir la direcció— no podran assistir a un aplec o reunió més o menys massiva sense veure's assetjats per mostres tan efusives d'adhesió que, atabalats i atordits, no puguin recollir el contingut de l'acte, de la festa o de l'aplec al qual han d'assistir, no per provocar crits, allaus, ovacions i besades sinó per participar-hi amb el cap clar i fruir-ne el conjunt. No podem atribuir les excessives ovacions i el "se siente, se siente..." a mera simpatia. Els qui no cridem ni correm podem tenir tanta o més simpatia pel company o companya victorejat; però ho expressem en la militància qüotidiana, ja que, per elevat que sigui el seu càrrec al partit, no és el partit. El partit som tots. Els nostres dirigents tenen obligacions derivades del mandat del partit però també drets que no sempre respectem, creant al seu entorn una boira de caramel que pot embafar-los i aïllar-los de la realitat.

Parem compte amb el culte a la persona. Ho dic sense embuts, tal com sona.

TERESA PÀMIES

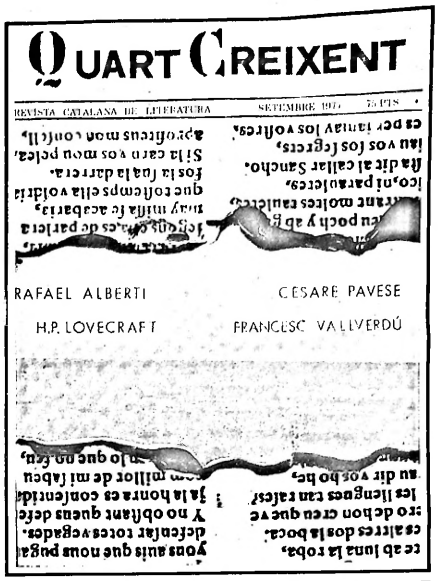

QUART CREIXENT

REVISTA CATALANA DE LITERATURA — SETEMBRE 1977 — 75 PTS

RAFAEL ALBERTI — CESARE PAVESE

H.P. LOVECRAFT — FRANCESC VALLVERDÚ

Coincidint amb l'onze de setembre ha sortit al carrer una nova publicació catalana. El seu nom, avui encara desconegut, és "Quart Creixent". En aquest moment d'inici de recuperació cultural i política creiem molt important l'aparició de tot tipus d'eines que ajudin i aportin elements de coneixement i discussió a la nostra cultura. Això vol ser "Quart Creixent".

El primer número inclou articles i poemes dels més diversos autors de tot l'Estat. Primordialment els col·laboradors són i seran catalans, encara que no es nega tot tipus d'aportacions. El director d'aquesta nova revista és Albert Abril. Els objectius que "Quart Creixent" es planteja són: *"Cobrir un buit existent dins el camp artístic en totes les seves manifestacions, tractant temes culturals i poètics en el sentit més ampli de la paraula. També volem arribar al lector i empènyer-lo a col·laborar, bé sigui regularment o esporàdica, en les tasques artístiques o generals de la revista. Pensem que el nostre treball es veurà ajudat per tots els homes i dones dels Països Catalans que cerquen el ple reconeixement de llurs actes i manifestacions culturals i artístiques. Creiem que tant el cinema com el teatre, com les lletres catalanes, per exemple, tenen molt a dir i a crear que no han fet o no els han deixat fer fins ara. Nosaltres volem aportar la nostra petita feina perquè tots aquests ideals es vegin acomplerts; però volem fer-ho arribar a tothom, que no sigui únicament una petita minoria qui participi dels resultats que tant cars hem pagat i estem pagant".*

Aquest primer número està tenint molta aceptació donada la manca evident d'una publicació cultural que estigués a l'abast de tothom. Cal dir, però, que el contingut és molt heterogeni, fet que, fins a un cert punt, dificulta la valoració total d'aquest "Quart Creixent". De tota manera el futur donarà la resposta als seus esforços. Avui ja és al carrer. Avui ja ha començat a complir els seus objectius, *"una eina de treball per a la nostra recuperació cultural"*

Endavant.

MIQUEL ALZU

La mort i la cultura

La mort per la violència és la més bèstia, la més injustificable, de les absurditats. La perplexitat davant la mort ens carrega d'un sentiment d'impotència, d'un sentiment de frustració, que sovint ens impedeix ser més contundents a l'hora de lluitar per garantir el dret col·lectiu a la vida. D'ençà l'11 de setembre, la mort violenta ocupa altre cop la primera pàgina de totes les actualitats: mentre l'espectre sinistre de la mort plani, com un ocellot impàvid, tan a prop dels nostres ulls, estarem segurs que hem aconseguit ben poca cosa, que la nostra democràcia és una democràcia de paper fi, oferta als instints violadors de qui vulgui trencar-la.

L'atemptat contra "El Papus", i altres publicacions d'Amaika, és com una nova sotragada. Explica, també, el mal que qualsevol intent de recuperació cultural fa als nostàlgics de la sang. Hi ha qui no suporta ni el comentari irònic! Maragall, a l'Elogi als joves, ja havia parlat del poder devastador de les rialles: tot allò que és caduc, venia a dir, cedeix davant l'impuls dels qui gosen dubtar de la immutabilitat dels vells mites i dels vells costums.

N'hi ha que ens hem sentit, des del primer moment, militants del "Barrabàs" i d' "El Papus". Més enllà dels lligams personals amb les publicacions o amb l'equip que les feia, havíem descobert que els nostres col·legues arribaven més lluny que no pas nosaltres, feien forat on els nostres intents expressius morien fiblats d'intel·lectualisme, d'hermetisme, de "pseudoculturalisme", etc. La capacitat sagnant de dir coses gruixudes amb un llenguatge a l'abast, la força d'una denúncia esperpèntica, la brutalitat d'un contrast que sovint se sortia de mare sumaven lectors a un projecte independent. A més, la captació de costums, expressions, formes de vida, molt més enllà dels estereotips d'altres publicacions cómiques, garantien el contacte permanent entre la redacció i el públic. Un públic que majoritàriament se sentia solidari amb els ninots i amb els estirabots de les revistes, però entre el qual hi havia també assassins, incapaços de suportar la ironia. Com deia Enric Sopena al "Diario de Barcelona": "Joan Peñalver, simplement el porter. Ara, definitivament, l'atemptat mortal de què has estat objecte ens permet —als qui érem precisament destinataris directes de la bomba— dir-te, plorar-te, com a company." La mort absurda, l'assassinat contra la cultura, ens confirma una vella intuïció: qui atempta contra la cultura atempta contra tota la societat, "qui és capaç de cremar un llibre és també capaç de matar un home", com deia l'adagi xinès.

Qui és capaç de cremar un llibre és també capaç de matar un home: l'atemptat a Amaika.

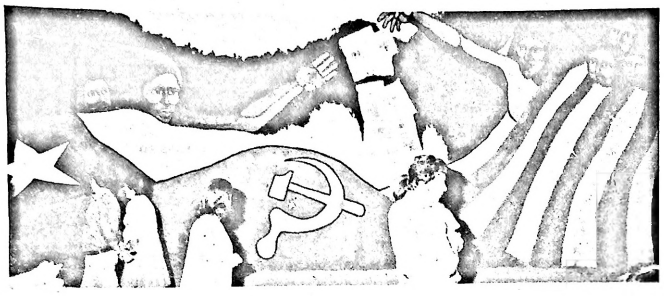

La festa, en la vessant artística

Del «realisme socialista» a l'art conceptual

El gran espai físic que constituí el marc de la Festa de Treball es va organitzar racionalment i funcionalment, d'acord amb les necessitats que els concorrents exigien. No podia mancar, dins aquest marc, el complement artístic, que es manifestà en cinc vessants:

a) La decoració de la part a l'aire lliure: la gran pancarta de l'entrada, les banderes roges a banda i banda de les columnes, la gran senyera que ho dominava tot.

b) La decoració de l'interior, completament lliure, ja que cada estand va executar les idees pròpies. A parer meu, foren de gran interès l'estand de l'agrupació del Guinardó, el del Comitè de Barcelona (amb dos interessants cartells de l'època de guerra, cedits per en Josep Maria Figueres), el de Xile. Val a dir que cada estand procurà un doble objectiu: donar informació i ser agradable. Artísticament, tots tendiren cap a dos corrents, principalment, la realista i la conceptual, i més d'un va caure en allò que es podria anomenar realisme socialista, que ja hauria d'estar superat i superat pel realisme a seques.

c) El plat fort de la Festa, l'exposició de TREBALL, es va organitzar molt funcionalment, i dins de l'anomenat corrent conceptual. S'hi varen combinar a la perfecció la part del periòdic i la part gràfica dels militants i dirigents del PSUC, amb la qual cosa es donava una informació completa sobre els tres períodes de la nostra publicació: el primer període legal, la clandestinitat i la nova legalitat. No mancaren les primeres planes emotives i significatives de tots aquests anys. Números de l'època clandestina que molts dels assistents no podien ni somiar; números referents a tots els aspectes que la repressió comportava. A part, i dins el mateix marc, les màquines, els instruments que permetien el tiratge en els difícils moments.

d) Realitzacions artístiques com el gran mural que, a un costat de l'estand del Comitè Central, va col.locar l'Agrupació d'Artistes Plàstics del PSUC, mural en el qual es condensava, dins d'un estil expressionista abstracte, ja superat, la tragèdia i la catalanitat del PSUC en els temps darrers. No hi mancà l'aportació de la Brigada Pablo Neruda, de Xile, que dissabte va pintar en un mural, dins d'un realisme monumentalista, una apologia de la germanor entre els dos partits comunistes.

La il.lustració del cartell anunciador de la Festa va ésser presa d'un mural realitzat durant les darreres eleccions, a la Sagrada Família. Cartell molt adient, al meu entendre, i de gran efectivitat per a tot tipus de públic.

e) El PSUC va pensar que aquesta era una ocasió perquè molta gent visités el Museu d'Art Romànic. Es va organitzar un equip de guies que acompanyaren els vuit-cents visitants del Museu durant els dos dies.

Es evident que hi hauria crítiques a fer a tota l'organització de l'espai, des d'un punt de vista artístic. Potser va mancar, malgrat la presència d'arquitectes, una estructuració millor; però penso que els resultats varen ser, en conjunt, eficaços i que es va aconseguir, malgrat tot, una certa unitat de criteris.

IMMA JULIAN

cartes al director

LA FESTA DE TREBALL

Senyor director:

Els membres del PSUC residentgals Pirineus Orientals (França) us adrecen una salutació fraternal amb motiu de la primera FESTA DE TREBALL en plena legalitat.

Recordem que TREBALL, ja a l'Octubre del 1974, publicava el seu número 400.

Aquest fet era un testimoni de continuïtat, sense comparació possible amb cap altra entre les publicacions antifranquistes clandestines editades a Catalunya en llengua catalana; un gran mèrit per al nostre valent portaveu.

Mèrit que correspon a uns homes i dones abnegats, plens de confiança en el seu poble i en la seva idea revolucionària. I aquí retrem homenatge a JOAQUIM PUIG PIDEMUNT, responsable que fou del periòdic, vilment assassinat pels franquistes i que simbolitza tots aquells comunistes catalans que calgueren en la lluita per la llibertat.

El nostre TREBALL és la conseqüencia de l'acció política menada pel PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA en tots els fronts de la seva activitat durant els anys de clandestinitat sota la dictadura franquista, activitat que avui en dia continua, ja legalitzat.

Difondre TREBALL és difondre la justa política del nostre PARTIT per aconseguir l'autogovern en una Catalunya agermanada amb tots els altres pobles hispànics per anar cap al SOCIALISME EN LA LLIBERTAT.

JOSEP BALDU

SOBRE LES JORNADES D'ESTUDI D'ESTIU

Sr. Director:

Durant tota l'última setmana de juliol i tot el mes d'agost s'han desenvolupat a la colònia Vilaseca, prop de Torelló, cinc tongades de joves comunistes; joves del Maresme, del Baix Llobregat, de Barcelona, del Vallès, d'Osona... fins i tot de Canàries i Saragossa.

Joves que han après, han estudiat, s'han divertit, s'han esplaiat, que han debatut temes del seu interès, temes polítics, socials i juvenils.

Des de la història del moviment obrer del segle XX o l'eurocomunisme fins a la droga, la família, la sexualitat, l'esplai, l'esport, l'ensenyança... sessions d'espiritisme, excursions.

La realització de revistes diàries per nosaltres mateixos, cada tongada tenia la seva ("Comecocos", "El Correo del Zorro"...). L'exposició dels temes a través de ponències, amb característiques noves (obres teatrals, cançons, murals, diàlegs...), tot això i molt més ens han, a molts de nosaltres, donat una experiència inoblidable. Tant, que vàrem arribar a dir que havíem ocupat una illa de socialisme en llibertat dintre de la nostra societat, i varem entendre que un vot comunista és un vot per a canviar les coses.

Des d'aquest espai del setmanari TREBALL voldria felicitar tots aquells que varen fer possible aquestes jornades i comunicar a aquells que s'hi oposaven que l'any que bé no ho facin, sinó que donin el màxim suport i la màxima col·laboració.

JOAN GABRIEL GALLART

CONSIDERACIONS D'UN MEMBRE DEL COS GENERAL DE POLICIA

Senyor director:

A propòsit dels desafortunats incidents esdevinguts a Santander, en els quals va ser agredit el diputat del PSOE Jaime Blanco, vull exposar algunes consideracions:

Que l'opinió de gran part dels membres de les forces d'ordre públic és que la intervenció dels agents de la Policia Armada fou incorrecta, ja que sembla clar que no es va respectar la immunitat parlamentària que gaudeix un representant del poble.

Que els membres de les forces policials se senten preocupats per la manera com està essent tractat el tema per part de determinats partits polítics i mitjans de difusió que han fet veure, en l'actuació d'uns pocs, la institució sencera, la totalitat de les FOP i han donat la imatge que la policia no accepta els representants del poble i que menysprea la democràcia. Això porta la conseqüència que, en molts policies, es formi un mecanisme d'autodefensa i desconfiança envers el propi sistema democràtic i els seus representants, i aquests policies es constitueixin així en presa de fàcil captació per part de les organitzacions d'extrema dreta.

Que ha de ser motiu de reflexió el fet que encara avui siguin aquestes organitzacions (extrema dreta-antidemocràtiques) que practiquin activament, i a vegades amb eficàcia, la política d'apropament i captació de les FOP i que, al contrari, les forces democràtiques amb prou feines hagin fet passos importants que menin a u una nova relació entre elles i les FOP, perquè aquestes recuperin el respecte i la confiança en la societat. A aquesta preocupació s'afegeix la produïda pels continus enfrontaments entre les FOP i la població civil, que només poden conduir a aprofundir encara més la distància entre uns i altres. Enfrontaments dels quals no es pot fer únicament responsables les FOP, sinó les autoritats que donen les ordres i consignes per a la seva actuació.

Que, tot i que són condemnables, no pot estranyar que fets com l'esdevingut a Santander es continuïn produint. Precisament, i entre altres causes, per existir encara un pregon divorci entre les institucions de policia i la majoria del poble; divorci que la dictadura va propiciar i fomentar i que avui encara continua sense que, sospitosament, per part del ministeri de l'Interior i dels alts comandaments policials no hagi partit cap iniciativa que meni a la mentalització i educació de la policia d'acord amb la nova situació democràtica.

Per últim, diré que, quan els representants del poble preparen l'elaboració d'una nova constitució democràtica, esdevé més urgent que mai la democratització de les FOP, les quals tenen com a missió fonamental protegir, respectar i fer que es compleixi la constitució. Però aquesta tasca democratitzadora no podran fer-la les FOP per elles mateixes, ja que els seus membres es troben empresonats per uns reglaments pensats per a tot el contrari i manades per uns quadres aviciats en l'autoritarisme.

Cal aconseguir una democratització de les actuals institucions policials. Mijançant el reconeixement, denegat per l'actual administració, del dret a posseir un sindicat propi, dret indispensable per fer possible aquesta democratització, per a la defensa dels nostres interessos professionals i econòmics, per evitar qualsevol abús de poder o utilització partidista.

A la vista d'aquestes consideracions és evident que les FOP necessiten la comprensió i el suport de totes les forces polítiques democràtiques, ajut sense reserves per aconseguir els seus drets, la seva democratització, i una verdadera reconciliació amb el poble.

UN MEMBRE DEL COS GENERAL DE POLICIA

TREBALL bota festa

Valorar el que globalment ha estat l'espectacle en la FESTA DE TREBALL, vol dir treure'n un balanç definitivament positiu i no per una sinó per un seguit de raons. És clar que, enmig d'això, hi ha hagut errors i les deficiències tècniques han contribuït a fer que, en alguns moments, actuacions determinades no poguessin ser contemplades en tota la seva brillantor. Però, repetim, en general, les fites que perseguia la FESTA DE TREBALL s'han acomplert.

El primer que cal destacar és la varietat de gèneres i, dins d'ells, de les programacions. Compaginar horaris i fer sincònicament, sense llacunes, cinema, música clàssica, cançó, debats... no és fàcil. D'altres ho havien intentat i no havien assolit el nivell i l'audiència del proppassat cap de setmana a Montjuïc. En segon lloc, la qualitat de cada programació està fora de dubte. L'estrena legal d'una pel.lícula com "Octubre" o el recital d'un dels homes més importants de la cançó popular com és Alan Stivell així ho certifiquen. I la llarga i suggestiva llista de pel.lícules, cantants i grups, espectacle infantil, música clàssica, decoració..., corroboren que l'art i l'espectacle no són cap pretext per vestir una política sinó que són ells mateixos tota una política en si. La política d'oferir la màxima qualitat i de potenciar amb estímuls col.lectius la resposta massiva. Els comunistes no podem enganyar la nostra gent amb subcultura o amb un espectacle degradat. A la nostra estratègia no només hi és present l'assumpció del poder polític sinó també —i allò per això— el màxim desenvolupament de totes les vessants de la personalitat.

Malgrat les deficiències tècniques, pensem que a la FESTA DE TREBALL hem donat un pas o almenys hem continuat engegant una dinàmica que ja és irreversible. L'espectacle no és un ham on fer picar la gent perquè s'interessi per la nostra política. La gent que s'hi interessa no necessita esquer ni nosaltres hem de tirar la política amb canya. També per tot això, entenem que cal revifar el món de l'espectacle, retornar-li el lloc que li varen prendre i deslliurar-lo del paper alienador que li van atorgar els comissaris de la cultura i l'estisora franquista. I això vol dir dues coses. D'una banda, allò que no ens hem cansat de repetir, que cal que l'espectacle tingui el to adient d'interès i valor artístic. D'altra banda, assumir també que no tot, en aquest món, és transcendentalisme. I anar més lluny en aquesta mira: un espectacle sense fins últims ni immanències, ben fet, és una part molt més que de tràmit en el gènere. En aquest sentit, cal esborrar determinades males consciències a l'hora de divertir-se. Perquè són pròpies d'un temps passat i perquè mal aniria que al temps que estem fent i al temps on anem tot això no hi capigués. Cal la pedagogia, la docència i la gran cultura. Però d'aquí a convertir el món en una aula universitària sense esbarjos ni el temps de l'esmorzar... No som grans teòrics en la matèria, però estem per afirmar que una societat alegre no és pas incompatible amb una societat revolucionària.

A propòsit de la FESTA DE TREBALL ve tot això. I ve perquè el nostre poble va haver de lluitar fins i tot per recuperar la gresca col.lectiva i la festa popular. A propòsit de la FESTA DE TREBALL hem fet un *decameró* —en antítesi a *decàleg*— d'aquesta secció.

La propera FESTA DE TREBALL seguirà aquesta tònica, assolint les deficiències, procurant que se senti tot millor i que es respectin més els horaris i les programacions. Perquè si el 95 per cent dels actes de Montjuïc van ser música, cinema, esplai..., vol dir que la paraula Festa no era cap pretext per a res. O és que els comunistes no podem fer *simplement* una festa?

ANTONI B.

YATE
fotocomposición, s. a.

auxiliar de artes gráficas

Enna, 100 - 5.ª Planta
Barcelona-5 (Pueblo Nuevo)
Tel. 309 63 92 - 309 31 05

- fotocomposición
- fotomecánica
- fotograbado
- fotolitos
- impresión

libros - revistas - folletos

IV Congrés TRIBUNA

Agrupacions a grans empreses

Des de molts anys ençà i d'una forma constant, el Comitè Central i el Comitè Executiu insisteixen en la necessitat de crear organitzacions del PSUC en les fàbriques i, d'una manera especial, en les grans empreses, la qual cosa, des del seu començament, no ha estat fàcilment compresa per la majoria d'organitzacions locals i comarcals.

Una de les més grans dificultats ha estat que a l'hora de posar en pràctica aquesta justa orientació, no han estat pocs els militants que no han vist la forma de fer-la cristal·litzar.

Per tal de comprendre aquestes dificultats haurem de remuntar-nos a les difícils condicions del treball clandestí durant els anys 1970 al 1974, i també haurem de tenir molt present el gran esforç que el nostre partit ha dedicat al moviment obrer, al seu desenvolupament, a la seva lluita i a la seva coordinació.

Això no obstant, el desenvolupament del moviment obrer, l'enfortiment de les Comissions Obreres i, com a conseqüència d'això, el paper polític cada vegada més determinant del PSUC en tots els aspectes de l'activitat social de Catalunya, han anat creant les condicions adequades perquè en les grans empreses de Sabadell l'organització del PSUC s'anés convertint en una realitat. I unit a això, el fet que les orientacions del PSUC hagin anat prenent forma s'ha concretat en una dedicació constant a formar comitès del partit, cosa que ens situa en bones condicions per parlar d'aquest gran problema de l'organització dels comunistes: de la creació de l'organització bàsica del Partit en el centre de treball.

Per tractar d'aquest problema hem reunit el Comitè de l'agrupació del PSUC que, per la seva trajectòria i la seva experiència, pensem que és el que ens podria ajudar més en aquest assumpte. Es tracta del comitè de l'agrupació de l'empresa metal.lúrgica de Sabadell "Unidad Hermética", que compta amb una plantilla de 1.800 treballadors, deis quals un miler són als tallers.

Aquesta agrupació de comunistes, abans cèl.lula d'empresa, es creà pels volts de l'any 1970 i va desenvolupar, durant els tres primers anys, una bona activitat de proselitisme i propaganda, i també d'organització dels treballadors per les seves reivindicacions econòmiques, socials i polítiques.

A partir del 73-74, l'organització del partit juga ja un paper de primer ordre en l'empresa, els camarades destaquen en el treball del moviment obrer i sindical, l'organització continua enfortint-se i ampliant-se, la influència de "Unidad Hermética" en el moviment obrer de Sabadell és cada vegada més decisiva i també ho és en les vagues generalitzades, tant a nivell de Catalunya com a nivell d'Espanya, en la vaga general i en la del metall a Sabadell.

Avui l'agrupació d'aquesta empresa té 200 camarades amb un comitè d'agrupació de 15. Per la seva banda, l'agrupació es divideix en dos grups, un per cada torn de treball, cada un dels quals és dirigit per un comitè reduït.

El ple de l'agrupació es reuneix cada dos mesos, examina la situació política i l'activitat del Partit a l'empresa i adopta les conclusions de treball corresponents. La importància de l'activitat realitzada s'ha fet patent, una vegada més, el dia 15 de juny proppassat en votar pel PSUC el 80 per cent dels treballadors de la plantilla, els quals han comprat més de 400 exemplars del projecte de programa del PSUC, que discutirà el IV Congrés.

D'altra banda, els problemes més importants que l'agrupació ha trobat pel seu funcionament, han estat els referents a la militància dels camarades a l'empresa, al barri o en el lloc de residència, problemes que han anat resolent partint del criteri de prioritats i sempre que el lloc fonamental de militància sigui l'empresa i, en conseqüència, combinant-la amb la militància en el lloc de residència.

Això haurà ajudat els camarades a tenir una formació política i revolucionària més completa, ja que la seva activitat no ha quedat circumscrita a l'empresa sinó que s'ha estés també als problemes del barri, culturals, urbanístics, etc.

Els problemes de la vida política no s'han resolt fàcilment, però com que, des d'un començament, el comitè local de Sabadell ha dedicat un camarada a assegurar aquest treball, l'activitat política de l'agrupació ha millorat substancialment.

Al mateix temps, tot això ha fet possible que el comitè local es fes càrrec de l'organització de les agrupacions en un grup de sis empreses, entre les més importants de la localitat, aconseguint, a curt termini, resultats importants.

Tenir consciència de la gran importància que té l'organització del partit en les grans empreses i posar els mitjans organitzatius per a la seva resolució és essencial per a la consecució del PSUC de masses, de classe i revolucionari que la situació exigeix, per ser el partit d'avantguarda política de la classe obrera, de les capes treballadores i deis sectors progressistes de Catalunya en la lluita per l'aprofundiment de la democràcia i per la conquesta del socialisme en la llibertat.

FRANCESC TRIVES

Lamentable oblit

N. de R:
L'abast de la problemàtica que plantegen les autores d'aquesta carta al director ens aconsella incloure el text a la secció TRIBUNA. La carta diu:

Tot i valorant positivament el fet de celebrar la FESTA DE TREBALL, les militants del PSUC sota-signants no podem passar per alt certs aspectes criticables, volent així contribuir a fer que el Partit assumeixi la tasca revolucionària de l'alliberament de la dona.

Per tant, tenint en compte un lamentable oblit en les intervencions de Santiago Carrillo i Gregori López Raimundo en el miting de diumenge dia 18, en no esmentar la greu problemàtica que sofrim les dones avui, volem manifestar públicament:

1er.) Quan Santiago Carrillo exposà els punts fonamentals d'allò que hauria de ser el programa d'un govern de concentració democràtica, no féu cap referència a les reivindicacions més peremptòries que les dones tenim pendents. Nosaltres no podem reconèixer com a democràtic, i molt menys com a comunista, un programa polític que no reflectelxi les aspiracions de les dones en la llarga lluita pel nostre alliberament. Creiem que en aquests moments són punts fonamentals a tenir en compte:

a) Derogació de totes les lleis que discriminen la dona en tots els terrenys (civil, penal, treball, llei de "Peligrosidad Social"...) i reconeixement constitucional de l'equiparació jurídica de la dona i l'home dins i fora del matrimoni.

b) Desaparició de les institucions repressives contra les dones: "Tribunal de la Protección de la Mujer", "Cruzadas Evangélicas de Cristo Rey" a les presons de dones, etc.

c) Dret de les dones a una lliure sexualitat, despreneintse'n la necessitat d'una ampla informació i educació sexual, la liberalització de la difusió de tota mena d'anticonceptius, i legalització de l'avortament; tot plegat a càrrec de les prestacions socials.

d) Incidir en els programes sectorials, (camp del treball, educació, urbanístic, etc.) perquè les dones puguem preparar-nos culturalment i professionalment, i assolim així la nostra plena realització com a éssers humans. Paral·lelament, un programa de serveis col·lectius que vagi eliminant les considerades tasques de la "mestressa de casa".

2n.) Que, junt amb la denúncia d'assassinats com el de Carles Gustau Flecher, a conseqüència de l'actuació de la policia, l'Onze de Setembre, és necessari insistir sobre l'oposició més contundent, i assenyalar les mesures socials i de lluita ideològica tendents a eliminar les nombroses agressions i violacions que sovint sofrim les dones, de les quals hem llegit en la premsa, darrerament, algunes de realment tràgiques: la que va acabar amb la vida d'Antonia España a Sabadell, la de la filla del cònsol de Bèlgica a València, o el cas de Mª Luz Fernández, de La Corunya, morta per les agressions i abusos del seu pare.

3r.) Que ja la IIª República i la Generalitat de Catalunya reconegueren tots els drets legals esmentats, (igualtat davant la llei, dret a una lliure sexualitat) drets que ens foren arrencats per les armes franquistes. Per tant, la recuperació d'una autèntica Generalitat ha d'implicar, tal com ja ho ha defensat insistentment el nostre Partit, la restitució immediata de tots aquests drets, i l'amnistia per als actes considerats com delictius per una legislació que el règim franquista establí per mantenir les dones en el més baix nivell de submissió i humiliació.

No pretenem, amb aquesta carta, fer una crítica personal, però voldríem que tots els militants del PSUC, homes i dones, assumíssim aquesta problemàtica, que afecta més de la meitat del nostre poble.

CARME ABADIA, ASSUMPCIÓ AMELÍVIA, PILAR AYMERICH, PEPA BAS, fins a un total de 47 signatures.

Llengua

Tots tres

Entre les moltes paraules maleides, damnades, estigmatitzades amb l'anatema de castellanisme, esborrades fermament per molts correctors, hi ha verdader. I, és clar, també el seu femení, el plural i l'adverbi verdaderament. Tanmateix,verdader no té res de castellanisme i té l'avantatge, de més a més, de ser un mot ben viu en l'ús quotidià de la nostra llengua. Dues raons prou poderoses per deturar la mà a l'hora d'esborrar-lo i substituirlo; generalment per veritable, no tan sovint per vertader.

En autors de totes les èpoques, des del segle XIII, trobem verdader. En citarem alguns: Cerverí, Bernat Metge, Sant Vicenç Ferrer, Eiximenis, Jacme Roig, Joanot Martorell, Ausiàs March, entre els antics. I de més ençà: Narcís Oller, Pere Coromines, Joan Maragall.

Gràcies als estudis de lingüistes eminents i, sobretot, al conscienciós treball de Joan Coromines, es pot confirmar que verdader no és un castellanisme i que la seva existència viva en el parlar habitual a gairebé tot el domini de la llengua catalana (a zones pirenaiques usen més *veritable;* a Mallorca, vertader) es correspon amb una legitimitat indubtable. Aquest mot no prové del castellà verdad, sinó del català antic verdat, transformat després en vertat i aquest en el veritat actual. Vertat i veritat són llatinismes posteriors a verdat, que es deuen segurament a la influència de predicadors i altra gent d'església, molt condicionats, en les seves prèdiques i textos, per l'ús del llatí.

¿Cal, però, condemnar veritable (de veritat) i vertader (de vertat)? Res de condemnes! No és cert que veritable sigui un gal.licisme. Tampoc no ho és que vertader no es fa servir enlloc: ja hem dit que a Mallorca és corrent; i també ben antic, ja que Ramon Llull l'usava.

Cap condemna. Reivindiquem l'ús, podríem dirne "legal", d'un mot ben viu a la llengua al qual han penjat, només perquè s'assembla al castellà, la llufa de castellanisme. Però no per això hem de rebutjar els altres dos. Al capdavall, sempre serem més rics amb tres que no amb un de sol.

Tots tres, doncs, són bons. Que cadascú faci servir quan escriu o quan parla en públic aquell que fa servir a casa o entre els amics i la seva expressió esdevindrà del tot normal i coherent. És un consell que donem de franc... (No es mereixen!)

ENRIC VIVES

Pl. Nadal 13
Barcelona 16
Tel. 251 79 75

IL-LUMINACIO I SO

Realitzacions:
Sis hores de Cançó de Canet
Recitals dels Quilapayun per Espanya
Campanya electoral del P.S.U.C.
Escenari principal de la festa de TREBALL
Festes de la Mercè

Internacional

França, polèmica i negociació

Unes relacions preocupants

PERE VILANOVA (Enviat especial).— Quan un país es troba a les portes d'unes eleccions polítiques decisives, com és el cas de França (eleccions el març de 1978), és normal que les tensions polítiques s'accentuïn i esdevinguin més visibles. Però també és normal que tots aquells, i no només a França, que posen les esperances en una alternativa d'esquerres, es preguntin perquè les coses van com van. I és que els darrers esdeveniments del país veí, a nivell de les relacions entre els partits membres de la Unió d'Esquerres, són francament preocupants.

Com a referència per al lector, val la pena de situar una breu cronologia: dimecres, 14 de setembre, tenia lloc una reunió entre els màxims dirigents dels partits Socialista, Comunista i Radical d'Esquerra per posar al dia el "programa comú de govern". Aquesta reunió estava programada de feia mesos, i era la culminació d'un seguit de reunions començades el passat mes de maig. Es tractava de discutir uns punts problemàtics que impedien la unanimitat. Tothom preveia, i és normal que així fos, que les discussions serien dures, perquè *les divergències eren reals*, i àdhuc profundes, en alguns aspectes claus. Però allò que ningú no havia previst és que, a mitja reunió, el senyor Robert Fabre, líder dels Radicals d'Esquerra, s'aixecaria i se n'aniria, donant un cop de porta davant les dotzenes de periodistes que, de bon matí, esperaven fora. Veig la cosa en directe a la TV, a París, i les cares dels presents, començant per Georges Marchais, posaven de relleu una sorpresa tant gran com la meva. No cal dir que l'endemà, de bon matí, la premsa es feia ressò de l'incident i la dreta deixava anar l'artilleria pesada; els dirigents dels partits de l'actual majoria estaven cofois. Però almenys el 54 per cent dels electors que, segons les darreres enquestes, tenien intenció de votar per l'esquerra, no estaven pas contents, i amb raó. Què passava? ¿Tan fràgil era l'aliança de l'esquerra que no podia sobreviure als primers desacords, encara que fossin greus?

La Unió d'Esquerra, nascuda d'un pacte el 1972, va tenir un bon resultat a les eleccions legislatives de 1973; molt bo, però insuficient encara. El seu candidat a les eleccions presidencials de 1974, F. Mitterrand, va tenir el 49,7 per cent, és a dir, el millor resultat aconseguit mai per l'oposició des que De Gaulle va fundar la V República, el 1958. De llavors fins ara, a cada elecció parcial (municipals, locals) l'esquerra ha anat avançant i la dreta retrocedint, i la dinàmica de progrés de l'esquerra semblava irreversible, fins al punt que tothom dóna per quasi segura la seva victòria el proper mes de març.

Però el programa de govern de 1972 (el temps no passa debades) ha quedat endarrerit; primer, perquè es basava en unes previsions econòmiques d'un país en expansió (i la crisi internacional del capitalisme començada a finals del 73 ha invertit el procés), i, després, perquè la correlació de forces a l'escena política i social també ha canviat. Calia, doncs, fer-lo més actual, i per això calia negociar.

Però hi ha un altre fenomen que cal analitzar, i és el de les no sempre fàcils relacions entre els aliats de l'esquerra. D'una banda, un partit socialista que neix, tal com és avui, el 1971, després d'una radical revisió dels seus plantejaments anteriors. Cal tenir present que l'antic partit socialista, la SFIO, va dominar la vida política francesa des de pràcticament la fi de la guerra, i es va comprometre greument amb la repressió colonial a Indoxina i Algèria. La seva hegemonia es va acabar amb la pujada al poder de De Gaulle; aquest partit va arribar al fons de la seva pendent a les eleccions del juny de 1968 amb un percentatge molt escàs, i va començar una llarga "travessia del desert" que dura fins el 1971. François Mitterrand, polític de gran talla i ple d'experiència, ha sabut fer del PS el primer partit del país, i les enquestes li donen una base que se situa als voltants del 30 per cent de l'electorat.

D'altra banda, hi ha el Partit Comunista, avui dirigit per Georges Marchais, que se situa plenament en l'òrbita de l'eurocomunisme i que també ha fet una indiscutible evolució, dins una trajectòria de gran arrelament en el moviment obrer francès. Expulsat del govern d'unió nacional sorgit de la guerra mundial, per ordre dels americans en funció de la seva política de guerra freda, el PCF ha sigut, des de 1945, una força estable, amb un electorat que s'ha mantingut entre el 20 i el 22 per cent, àdhuc en situacions tan adverses com la de després dels fets de maig del 68. Això l'ha convertit en una força incòmoda per a molta gent: sense prou força electoral per governar tot sol o ser una alternativa única, tenia prou presència com per no poder ser marginat i llençat al "ghetto" (com passa amb els partits comunistes d'alguns països nòrdics), i calia comptar amb ell per a qualsevol alternativa al poder de la dreta. La seva evolució, d'altra banda, ha sigut desigual, amb ritmes diferents: va condemnar la intervenció soviètica a Praga el 68, alhora que, sobre altres qüestions, mantenia una certa continuïtat. És normal, i cada força política evoluciona en funció de la seva situació i del seu marc d'acció política.

Finalment, hi ha els Radicals d'Esquerra, que tot i sent el "germà petit", juguen un cert paper dins la Unió de l'Esquerra perquè representen el lligam amb la tradició radical socialista, molt popular a França en temps passat. D'altra banda, aquest partit és una porta oberta perquè forces democràtiques que encara dubten, vagin trobant un camí cap a l'alternativa d'esquerra.

François Miterrand, secretari general del Partit Socialista

Arribem ara a la polèmica. El PCF, des de fa uns mesos, plantejava la polèmica per actualitzar el programa comú en uns termes que exasperaven *els socialistes*, els quals se sentien objecte de sospita en llur fermesa per aplicar l'alternativa d'esquerres. Cal dir que, en alguns casos, uns i altres semblaven més aviat fer-se processos d'intenció que no pas mantenir un debat sobre bases reals. Dic això, perquè l'evolució dels socialistes els darrers quatre anys no deixa veure cap involució a la dreta, ans al contrari, i llur compromís envers el programa comú no ha sigut mai posat en dubte. Amb això, la credibilitat unitària dels dos partits, en lloc d'enfortir-se, podia veure's afeblida davant un electorat desconcertat. Pel que fa a la negociació, el PCF volia estendre el nombre d'empreses a nacionalitzar previstes el 1972, i els altres s'hi oposaven; el senyor Fabre va donar el cop de porta perquè no acceptava, deia ell, "la intransigència dels comunistes". La cosa no devia ser tan greu quan, l'endemà i a un debat en directe a la TV, Fabre i Marchais van polemitzar, però amb un to de cordialitat i deixant ben clar que "no s'ha tancat cap porta"

Els socialistes, que van quedar com a àrbitres i espectadors a la vegada, van criticar comunistes i radicals; els primers per excessiva duresa de plantejaments, i els segons per fer gestos precipitats i àdhuc infantils. Alhora, però, feren una crida al sentit comú. Finalment, sembla que tothom s'ha posat d'acord que els punts de convergència són més que no pas els de divergència, i, a l'hora de escriure aquesta crònica, les negociacions havien d'haver reprès. Segur que tot es negociarà i possiblement tothom cedirà una mica. Això és important, perquè hi ha gent que voldria que el programa comú fos "molt d'esquerres", sense adonar-se que és fonamental que un programa de canvi com és aquest sigui acceptat i assumit progressivament per la porció més ampla de la societat francesa, a fi d'evitar el trencament del país en dos, per evitar la bipolarització i perquè, amb el 51 per cent per a l'esquerra, o una mica més, la dreta tindria encara moltes armes per sabotejar (a nivell econòmic, a nivell d'informació, etc.) un procés de democratització polític i social que avui és una esperança, a França i arreu d'Europa.

Cal el control parlamentari

Aquesta setmana es reprenen les sessions plenàries de les Corts que havien començat dimarts passat amb el cas Blanco. Tracten ara un tema que, per a molts, ha constituït en certa mida una sorpresa, ja que hom esperaba que les primeres qüestions a debatre a les Corts estarien relacionades amb els problemes candents de la política nacional. La decisió ha estat un altra, i la política exterior entra a les Corts com a prova de foc per al debat parlamentari, debat que pot tenir una gran importància per la falta de política internacional coherent i efectiva dels successius governs franquistes i per les qüestions concretes a debatre.

El Sàhara promet ésser la peça central del Congrés, tant per la proximitat històrica com per la responsabilitat que tenim amb el poble saharià. No és estrany, doncs, que la delegació del F. Polisario que va venir no fa gaires dies demanés la solidaritat activa a comunistes, socialistes i, al capdavall, al poble espanyol. Solidaritat que tindrà un paper a jugar al Parlament amb les mocions de l'esquerra que demanen la informació pública de l'acord tripartit (PSOE) i l'anul·lació d'aquest acord (PCE-PSUC).

L'OTAN serà, sens dubte, l'altra qüestió important del debat, i amb ell una política de neutralitat enfront dels blocs político-militars, opcions que defensaran els partits dretans (integració a l'OTAN), i l'esquerra (neutralitat), opcions evidentment enfrontades que, si no ara mateix, provocaran a curt o a mig termini fortes controvèrsies i lluites dintre el Parlament.

I amb aquestes qüestions esmentades, d'altres: el problema de les bases americanes, la política a seguir envers el Mediterrani, les relacions diplomàtiques amb Israel, els acords amb el Vaticà... elements que configuraran d'una manera decisiva la, fins ara quasi bé inexistent, política exterior espanyola. Tot emmarcat dins una reivindicació elemental per a una democràcia, el control parlamentari de la política exterior espanyola, tant en l'aspecte d'elaboració com en el de la seva consecució pràctica.

LUCHARON CONTRA LA DESHUMANIZACION DEL TRABAJO

NOVEDAD

SEAT, LA EMPRESA MODELO DEL REGIMEN

de Faustino Miguélez Lobo

CONFLICTO OBRERO Y CONDICIÓN DE FÁBRICA

He aquí la respuesta de los trabajadores a las situaciones conflictivas en que se encuentran, por la condición de fábrica de su centro de trabajo, condición que repercute sobre sus ingresos, su ubicación social, su prestigio, su profesión y su salud.

Se estudia en el libro «el caso particular» de SEAT, empresa que ha jugado un papel clave en las relaciones laborales de los últimos años. Los obreros de SEAT han hecho pedazos una organización del trabajo rígida e inflexible, imbuida de sanciones, policía y terror. Por eso SEAT ha incidido favorablemente sobre las reivindicaciones de otros muchos sectores.

Una brillante tesis doctoral dio origen al presente libro.

300 pts.

DOPESA

GRUPO MUNDO DE EDICIONES

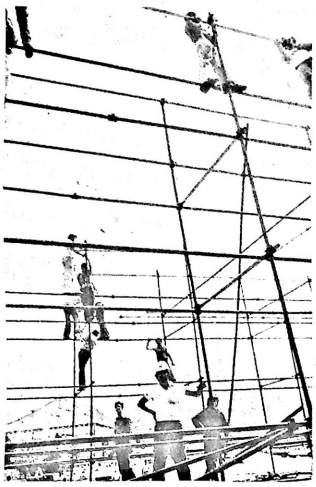

La Festa

Muntar la festa de TREBALL, com muntar cada setmana la revista, és una tasca col.lectiva que requereix força, ull, coordinació... i una mica de música. L'aparició de TREBALL és un petit miracle laic cada setmana. A la festa se'n sentia l'aroma... I al llarg de la seva història, TREBALL fou a més l'obra mestra d'uns artesans que treballaven amb unes eines primitives, sorolloses, que es feien fonedisses a l'hora del pim-pam-pum. Ara, TREBALL té, a més, dring de festa : i per això les noves generacions hi anunciaven, amb la rialla franca, que volien, com els "maletillas", una oportunitat.

Xilens i uruguaians, els vells i nous Mauthausen, eren presents, ells i la seva lluita, a Montjuïc. Que resultava tan fraternalment propera des del si de la nostra mateixa història!

Va haver-hi debats: els representants de "Nous Horitzons", "Mundo Obrero", "Treball", i un amic de "L'Humanité", com també l'inspirador, tant i tant de temps, de "La Veu del Camp", aguantaven l'interrogatori insistent d'uns lectors que eren molt més que uns lectors: venedors, propagandistes, repartidors, protagonistes sovint d'allò que TREBALL conta..

I va haver-hi també gresca, per a grans i menuts..., entrepans de tota mena, menjador a l'aire lliure, botifarres d'Osona, pans de pessic, pomes de Lleida i ratafia...

En un altre racó, llibres i llibreters: el best seller de venda fou Santiago Carrillo, star per mèrits propis, invitat d'honor que, més tard, i a l'hora dels parlaments, compartiria la tribuna amb el nostre director i en Gregori López Raimundo.

Una altra presència travessava la festa de cap a peus: en Puig i Pidemunt, representat pels seus quatre germans, acompanyats també per la germana de Numen Mestre, saludats, a la foto, pel secretari general del PCE.

Una lliçó final ben clara: els suports són sòlids, com ho eren als anys de negra nit.

N.B. Víctor Manuel, Anna Belén: sou simpatiquíssims... Bé us mereixeu el petó final.
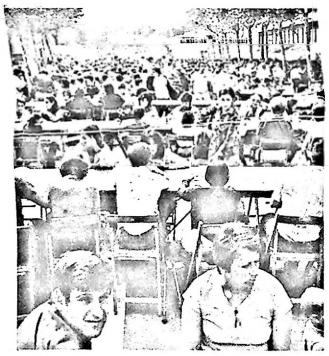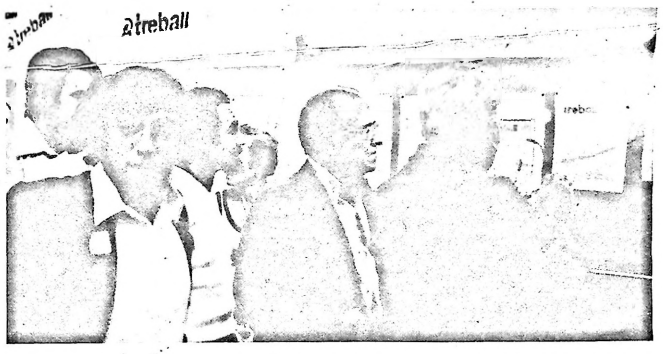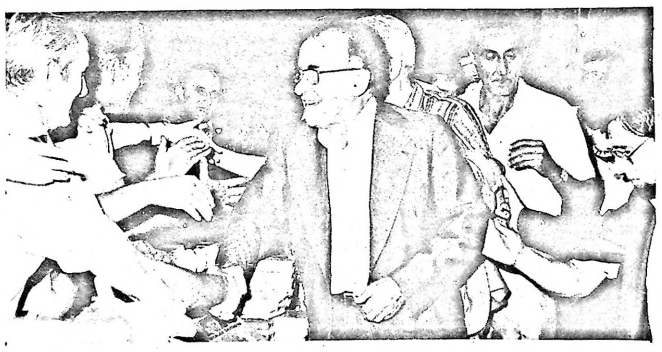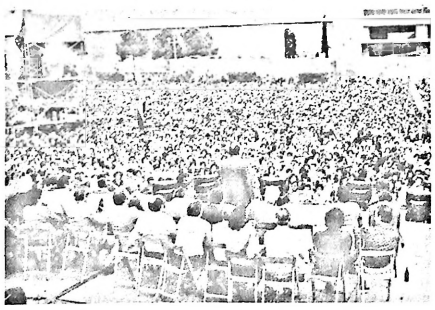
(Reportatge gràfic: Morera, Girona, Quintana i Monés)